

Ο ΙΟΥΔΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΩΝ

Θεατρικό

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ
ΓΙΑΤΡΙΝΑ
ΝΟΣΟΚΟΜΑ
ΙΟΡΔΑΝΗΣ
ΜΑΓΔΑ
ΜΑΝΩΛΗΣ
ΜΙΧΑΛΗΣ
ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΓΙΑΝΝΑ

ΣΚΗΝΙΚΗ ΔΙΑΡΥΘΜΙΣΗ ΧΩΡΟΥ:

Έχουμε τρία διαφορετικά σκηνικά πλάνα σε μια ενιαία παρουσία. Και τα τρία αντιπροσωπεύουν χώρους διαβίωσης ενός μεταγωγικού πλοίου. Το ένα βρίσκεται δεξιά στην σκηνή, το δεύτερο αριστερά, ενώ το τρίτο είναι σαν δεύτερος όροφος επάνω κι αριστερά. Στο κάτω αριστερό μέρος υπάρχουν κουκέτες πλοίου κι ένα τραπέζι με καρέκλες. Θυμίζει αντίστοιχα χώρο ύπνου και φαγητού ενός φορτηγού πλοίου. Στα δεξιά είναι ένας χώρος κενός όπου κρέμονται αλυσίδες από τους τοίχους και υποδηλώνει τον χώρο που βάζουνε τα αυτοκίνητα και τα άλλα οχήματα που μεταφέρονται με τα οχηματαγωγά πλοία. Στο πάνω επίπεδο υπάρχει η κουκέτα και το γραφείο του καπετάνιου. Υπάρχει ακόμα μια φανερή σκάλα από το μέσο που ανεβάζει στο επίπεδο αυτό.

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

[Ακούγονται μια σφυρίχτρα πλοίου και από κάποιο μεγάφωνο η ανακοίνωση ότι η ώρα είναι επτά το πρωί. Από δεξιά μπαίνει η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ κρατώντας ένα δίσκο με κέικ και μια κανάτα τσάι. Τα ακουμπά πάνω στο τραπέζι. Είναι ντυμένη με κάτι σαν στολή. Κάθεται στο τραπέζι και γεμίζει ένα ποτήρι με τσάι].

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Τι μέρα και τούτη πάλι! Απ' την αρχή και καταλαβαίνεις τι έχει να γίνει!

[Μπαίνουν ο ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ κι ο ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ. Φοράνε μπλου τζιν και μπλε πουκάμισα, ενώ στο μέρος της δεξιάς τσέπης του πουκάμισου κρέμεται μια κονκάρδα με γραμμένο το όνομα τους. Κάθονται δίπλα της και αρχίζουν να τρώνε χωρίς να πούνε το παραμικρό].

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Δεν μου λέτε που ξεπορτίσατε χτες;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Και από πού έβγαλες πάλι αυτό το συμπέρασμα;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Τα κρεβάτια σας πρωί πρωί κι είναι στρωμένα. Την κοπανίσατε;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Μην φωνάζεις! Μια βόλτα στην πόλη πήγαμε έτσι για να ξεσκάσουμε.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Σ' αυτήν την κόλαση;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: (Την κοιτάει περίεργα) Γιατί κόλαση;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Ναι, σιγά! Εσύ είσαι ικανός να μου πεις πως έχει και κρυμμένες ομορφιές.

Είναι και δαύτο το τρελάδικό τους!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Και λοιπόν; Δεν γυρνάν οι τρελοί στους δρόμους! Τους έχουν μέσα.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Σάματις και γυρνά και κανένas στους δρόμους!

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Γυρνάνε.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μάλιστα, γυρνάν οι...

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Γιατί δεν το λες;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μην σε ντραπώ; Οι πουτάνες! Μα θα πέσει φωτιά απ' τον ουρανό και θα σας κάψει όλους.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Σιγά μωρή, μου πήρες τ' αυτιά.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Ο Καπετάνιος είπε να μην βγει κανείς. Αυτό το ακούσαμε όλοι από τα μεγάφωνα. Το πλοίο πρέπει νάναι έτοιμο να σαλπάρει ανά πάσα στιγμή.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Γι αυτό τις είχε μαζώξει όλες στο τραπέζι του και δεν μπορέσαμε να σταυρώσουμε όλο το βράδυ ούτε μια με ίσια κανιά!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Έλα τώρα!

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Τι να 'ρθω και να μην έρθω! Αυτό που ξέρω είναι πως εμείς κρεμαστήκαμε.

Βγήκαμε μπας και γαμήσουμε και μείνουμε με τον τέτοιο στο χέρι!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Σαν δεν ντρέπεσαι, κακόχρονο να 'χεις!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Κακό είναι;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Δεν μιλάνε έτσι.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Δεν ξέρω πως μιλάνε. Εκείνο που ξέρω είναι ότι μείναμε στα κρύα του λουτρού.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Αχ, και μόνο δαύτο; Άντε τώρα μ' ένα κεφάλι καζάνι να έχεις κέφι για δουλειά. Ενώ αν πηδούσαμε...

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Σου ξαναλέω να μιλάς καλύτερα μπροστά μου.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Αηδίες. Πάω τώρα για κανέναν υπνάκο και μετά βλέπουμε. (Σηκώνεται και κάνει να φύγει αλλά ξαναγυρνάει) Και που 'σαι μαγείρισσα! Ξέρεις κάτι; Μετά τόσες μέρες κλεισμένος εδώ μέσα, αρχίζω να πιστεύω πως όσο πας και ομορφαίνεις!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: (Δείχνει ευχαριστημένη από αυτό που άκουσε) Μα δεν ντρεπόσατε παλιόπαιδα; Δεν κοιτάτε λίγο την δουλειά σας; Δεν φροντίζετε λίγο να ενημερωθείτε με το πρόγραμμα!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Και τι με νοιάζει εμένα το πρόγραμμα. Εγώ είμαι ο επιμελητής του κωλοχανείου. Το υλικό μου το τσεκάρω ταχτικά, τα βιβλία μου τα κλείνω, φροντίζω για τα τρόφιμα και από κει και πέρα στάχτη και μπούρμπερη.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Για σόπα βρε παπάρα κι απ' τον τρόπο που τότε συμπεραίνω πως κάτι άλλο ήθελε να πει. Η ατάκα της μύριζε περισσότερο σπόντα παρά παρατήρηση. Λοιπόν γλυκιά μου;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Τι λοιπόν; Απλούστατα διαβάζω τις ημερήσιες διαταγές και φροντίζω να μαθαίνω και αυτά που κρύβονται από κάτω και δεν έχω το μυαλό μου στο πως θα 'ρθω παρέα στα παλιομάγαζα και στα σκυλάδικα.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Λέγε μας τώρα το ζουμί κι αυτά τα βρίσκουμε αργότερα.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Θα κουβαλήσουμε τρελούς.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Τι θα κάνουμε;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Θα κουβαλήσουμε τρελούς! Δεν τ' άκουσες;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Τ' άκουσα αλλά δεν το κατάλαβα. Και δεν μου λες, πού θα τους πάμε;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Λοστρόμος και να σε ρωτάει που θα πάμε! Αχ! Αλήθεια δεν ξέρεις που πάμε;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: 'Ωχ καημένη μου, σιγά μην με νοιάζει! Τι εδώ, τι εκεί. Σημασία έχει να είσαι υπεύθυνος σε κάτι, να 'σαι Επιμελητής, Λοστρόμος, όχι και να εξασκείς στα σοβαρά τα καθήκοντά σου!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Σταμάτα μωρέ τώρα και συ! Λες και είναι δύσκολο να ρίχνεις και καμιά ματιά που και που, έτσι για πλάκα. Εξάλλου ποιος σου ζήτησε ιδιαίτερες ευθύνες;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Έλα μωρέ που σιγοντάρεις την πατσαβούρα! Ξέρεις ότι σε κάτι τέτοια είμαι ατόφιος, αλλά να, συζήτηση να γίνεται!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τελικά θα μας πεις τώρα τι γίνεται, ή θα συνεχίσουμε τις αρλούμπες;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Θα φέρουν τρελούς στο πλοίο. Αυτό και τίποτα περισσότερο. Θα έχετε έτσι μια ευκαιρία να εξασκήσετε το γοητηλίκη σας σ' αυτούς. Μάλλον σ' αυτές απ' αυτούς.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Άει πνίξου, με τρελές θα πάω;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Ξέρεις καμιά γνωστική που να σε θέλει;

[Ο Επιμελητής γελάει].

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Τί γελάς τώρα και σύ ρε μαλάκα; Μπας κι είσαι καλύτερος;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τώρα μάλιστα, μου βρήκες το αδύνατό μου σημείο.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Ίδιοι είσαστε κι οι δυο σας.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Βγάλ' την σκούφια σου και βάρα μας.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Ναι! (Μιμείται τον Λογιστή) Βγάλ' την σκούφια σου και βάρα μας. Έμαθες μια παροιμία και την τσαμπουνάς. Αστείο θάταν νάμαστε το ίδιο.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Γιατί, μπας και είμαστε; 'Η μήπως και νομίζεις πως δεν ξέρουμε γιατί κάνεις την οσία Μαρία;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Δεν το λες και σε μένα να το μάθω;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Λοστρόμε, πάμε να φύγουμε, μυρίζει μπαρούτι.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Δεν χρειάζεται, φεύγω εγώ. (Μαζεύει τον δίσκο και ξεκινά).

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Από τότε που την άφησε την πατσαβούρα εκείνος ο γκόμενος, το 'χει ρίξει στην λυπητερή και στις πιτσιρίκες.

[Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ που δεν έχει βγει ακόμα, μόλις τ' ακούει, βουτάει ένα κομμάτι κέικ και τους το πετά στο κεφάλι. Φεύγουν και οι δυο βιαστικά απ' τ' αριστερά.]

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: (Φεύγοντας) Άκου τί κάθονται τα γαϊδούρια και λένε! Άκου τι λένε. Μωρέ θα τους δείξω εγώ.

[Μπαίνει ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ, ντυμένος απλά κι αυτός. Φοράει επιπλέον ένα τζόκεϊ με μια κλάρα που υποδηλώνει τον βαθμό του. Κάνει με αργά βήματα μια δυο βόλτες στο κάτω μέρος και ανεβαίνει την σκάλα και κάθεται στο γραφείο του. Σηκώνει το τηλέφωνο].

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Ναι, βρε παιδί μου, σε παρακαλώ να μου φωνάξεις την Αδελφή Νοσοκόμα. (Κλείνει το τηλέφωνο και κάτι γράφει). Τι νύχτα και δαύτη! Σ' αυτήν την κόλαση να μην βρίσκεις τίποτα! Αλλά οι διαταγές είναι διαταγές. (Ξαναπαίρνει το τηλέφωνο) Αν με ζητήσει κανένας γιατρός να περάσει επάνω. Και δεν μου λες, με την νοσοκόμα τι έγινε; Την ειδοποίησες; Ξανά!

[Μπαίνει στο χώρο οχημάτων ο ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ κρατώντας έξι κουβέρτες που τις αφήνει σε κανονικά διαστήματα στον τοίχο με τις αλυσίδες].

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: (Τραγουδά) Ένα καράβι απ' τον Περαία έχει σαλπάρει για μακρυνά, μα ένας ναύτης που είναι μέσα το νου του πάντα τον έχει στην στεριά!

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: (Μπαίνει τρέχοντας) Καλημέρα.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Για που έτσι βιαστικά;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Με θέλει ο απάνω.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Δεν σε θέλει μόνο ο απάνω, εγώ να δεις πόσο σε θέλω που είμαι εδώ κάτω.

(Την αγκαλιάζει) Τι θα γίνει γλύκα μου;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: (Τον σπρώχνει μακριά της) Σαν τί θες να γίνει;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τι θέλω; Τίποτα παραπάνω απ' αυτό που θέλουν και οι άλλοι.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Δηλαδή;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Να βρεθούμε κάπου πολύ στενά οι δυο μας.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Πόσο στενά;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τόσο στενά που να μην χωράνε ούτε τα ρούχα μας!

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Κι αυτό μ' εμένα; (Βάζει τα γέλια) Εγώ όμως δεν θέλω κάτι τέτοιο. (Ο

Επιμελητής προσπαθεί να την ξαναγκαλιάσει). Σταμάτα επιτέλους, σου είπα με περιμένει ο... (δείχνει επάνω)

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Σιγά τον κανάγια!

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Κανάγιας ξεκανάγιας είναι ο Κυβερνήτης. Αυτό τα λέει όλα.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Αυτό μπορεί να τα λέει όλα, αλλά εδώ κάτω εγώ είμαι ο Επιμελητής.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: (Μπαίνοντας) Κι εγώ ο Λοστρόμος.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Διάλεξε λοιπόν μεταξύ των δύο. Ή και τα δύο αν θες. Για μια καλή παρτούζα δεν έχω κανένα πρόβλημα. Αυτός εκεί πάνω είναι μακριά από τέτοια.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Τα ελέγχει όμως όλα. Είναι η εξουσία. (Κάνει να φύγει αλλά την σταματά ο Επιμελητής).

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Ελέγχει! Το λες σα νάναι τίποτα το σοβαρό. Αυτός ελέγχει, εγώ όμως είμαι ο υπεύθυνος.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Κι εγώ.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ωραίοι είσαστε και οι δυο σας. Και αυτός τότε κατά την γνώμη σας εκεί πάνω τι είναι;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: (Μπαίνοντας) Η εξουσία και τράβα γρήγορα καημένη μου, να μην θυμώσει, γιατί τότε θάθελα να 'ξερα τί δικαιολογία θα του έλεγες για την καθυστέρηση.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Την αλήθεια, εγώ δεν λέω ψέματα για τέτοια πράγματα.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Την αλήθεια;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ναι.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τότε τράβα γρήγορα επάνω. Ο μαλάκας είναι ικανός να ξεφωνίζει χωρίς λόγο.

[Ο ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ και ο ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ την πιάνουν στα χέρια και την ανεβάζουν στον αέρα μερικά σκαλοπάτια].

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: (Μπαίνοντας) Καλημέρα κύριε Κυβερνήτα.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Έλα χρυσό μου κορίτσι, τι διάολο έκανες τόση ώρα;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Εε να, ξέρετε...

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Ξέρω, ξέρω. (Παύση). Περιμένω κάποιον γιατρό και θάθελα νάσαι και σύ εδώ. Πιθανόν να σε χρειαστεί στο ταξίδι.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ο γιατρός;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Αμ, ο γιατρός. (Παύση). Εξ' άλλου τις λεπτομέρειες για το ταξίδι και τις σχετικές διαταγές θα τις φέρει αυτός.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Αυτός; Και σεις;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Τι να σου πω τώρα! Εγώ! Για το ταξίδι αυτό ο κομιστής των διαταγών απ' την διοίκηση είναι ο γιατρός. (Παύση) Κάτσε όμως, μην στέκεσαι όρθια. Αα, ξέχασα, μήπως έφερες κορίτσι μου το πιεσόμετρο μαζί σου;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Όχι, θέλετε να σας πάρω την πίεση;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Αν δεν σου κάνει κόπο!

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Κόπο; Μα τι λέτε! Να πάω όμως για το πιεσόμετρο. Δεν θ' αργήσω.

[Κατεβαίνει και βγαίνει από την σκηνή. Μπαίνει η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ περπατώντας αργά. Κάθεται σε μια καρέκλα].

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Ορίστε που ο κάθε κανάγιας, ανοίγει το στόμα του και ξεστομίζει ότι θέλει για μένα. (Παύση) Θέλω να ξέρω πώς έβγαλαν τέτοια συμπεράσματα. Τέλος πάντων, μ' αυτά τα τεμπελόσκυλα δεν είναι κανένας να παίρνει τίποτα στα σοβαρά. (Μπαίνει τρέχοντας η νοσοκόμα) Για που έτσι βιαστική; Κάτσε μια στιγμή.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μπα, δεν μπορώ, με περιμένει.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Και το πιεσόμετρο τι το θες στα χέρια;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Θέλει να του πάρω την πίεση.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Γιατί; Του την ανέβασαν χτες οι χαμένες που 'χε παρέα;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ποιες χαμένες;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Χτες τα κοπάναγε σε κάτι καμπαρέ παρέα με κάτι του σχοινοῦ και του παλουκιού.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Αφού χτες απαγορευόταν η έξοδος απ' το σκάφος.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Η λέξη απαγορεύεται δεν ισχύει γι' αυτόν που την λέει.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μιλάς σοβαρά;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Ξέρω γω; Εσύ τι λες;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Γι' αυτό ο κύριος θέλει να μάθει την πίεσή του.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Εσύ τι φαντάστηκες; Πως στενοχωρήθηκε απ' την κλεισούρα;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Εδώ που τα λέμε, τι με νοιάζει εμένα; Αν αυτός θέλει να δημιουργεί προβλήματα με την υγεία του, είναι δικαίωμά του.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Ναι, αλλά είναι ο μόνος επικεφαλής που έχουμε εδώ μέσα. Αν πάθει κάτι τι θα γίνουμε;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Πιστεύω πως κάπου θα προβλέπεται το τι γίνεται σ' αυτές τις περιπτώσεις. (Παύση/αμηχανία) Τέλος πάντων, ότι και να γίνει δεν θα πεθάνουμε καημένη.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Δεν είπα πως θα πεθάνουμε αλλά καλύτερα ν' αποφεύγουμε τις αλλαγές. Καλά έχουμε στρώσει μ' αυτόν, δεν βλάφτει να προσέχει μια στάλα.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Δίκιο έχεις μα εγώ τί μπορώ να κάνω; Το πολύ πολύ να του πάρω την πίεση.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μωρέ αυτός άλλο θέλει να του πάρεις αλλά πήγαινε τώρα και να προσέχεις. (Την πλησιάζει και της φτιάχνει το καπέλο της νοσοκόμας που φοράει) Έτσι είναι καλύτερα. (Συνεχίζει να την τακτοποιεί.)

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Συμβαίνει τίποτα;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Όχι! Πως σου πέρασε κάτι τέτοιο απ' το μυαλό;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Λέω.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: (Τραβιέται λίγο πίσω) Κακώς. Σε φτιάχνω να είσαι όμορφη. Εξ' άλλου το μόνο δροσερό πλάσμα εδώ μέσα είσαι εσύ. (Χαμογελά) Ας είσαι τακτοποιημένη.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: (Φιλάρεσκα) Τα παραλές!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Καθόλου χρυσό μου!(Της χαϊδεύει το μάγουλο) Πήγαινε τώρα, σε περιμένει ο Κυβερνήτης.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ναι, πρέπει να μην αργήσω. Γειά.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Γειά σου. (Η Νοσοκόμα ανεβαίνει την σκάλα. Η Μαγείρισσα της πιάνει το πόδι) Μήπως θέλεις να σου κρατήσω λίγο κέικ; Έγινε θαύμα σήμερα.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Αν θες.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Δεν μου κάνει κόπο.

[Φεύγουν και οι δυο από την τραπεζαρία, η μία έξω από την σκηνή ενώ η ΝΟΣΟΚΟΜΑ ανεβαίνει τις σκάλες και μπαίνει στο γραφείο του ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ].

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Ωραία, ωραία (Βγάζει το πουκάμισό του και σηκώνει το μανίκι του) Εντάξει;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Εντάξει. (Του παίρνει την πίεση). Πρέπει να προσέχετε όμως γιατί βλέπω πως είναι λίγο ψηλά.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Δηλαδή πόσο;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Κοντά 18.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Εκείνη η παλιοπουτάνα μου την ανέβασε!

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Τι είπατε;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Τίποτα , τίποτα. Λοιπόν τι λέγαμε;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Για την πίεση.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Όχι δεν λέω τώρα. Την πρώτη φορά που είχες έρθει.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Για το ταξίδι μας και για κάποιον γιατρό.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Αα ναι, θυμήθηκα. Λοιπόν όπου νάναι θάρθει ο γιατρός και θέλω νάσαι εδώ γιατί πρέπει ό,τι πει να γίνει. Εσύ λοιπόν από την μεριά την δικιά μας θα συντονίσεις το προσωπικό του πλοίου ώστε όλα να γίνουν σωστά.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ο γιατρός θα μας ακολουθήσει σ' όλο το ταξίδι;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Απ' ότι ξέρω ναι. Κανόνισε και για τον ύπνο του. Είναι καλά να κοιμηθεί στο θεραπευτήριο ή μήπως είναι στενάχωρα;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Όχι, καλά είναι. Θέλει λίγο τακτοποίηση. Αν χρειαστεί τώρα μερικά εργαλεία ιατρικά, ξέρετε έχουμε μερικά ελλείματα. Έχω υποβάλλει μια υπηρεσιακή αναφορά. Θυμάστε;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Όχι ακριβώς, αλλά δεν έχει σημασία. Όλες τις αναφορές τις έχω διαβιβάσει προς την διοίκηση. Λοιπόν;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Στο ταξίδι ο γιατρός θα έχει ειδικά καθήκοντα;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Δεν ξέρω, οι διαταγές όμως θα γράφουν και θα σε ενημερώσω έγκαιρα. (Χτυπά το τηλέφωνο.) Ναι, φέρε τον επάνω. Έρχεται ο γιατρός.

[Μπαίνει κάτω η ΓΙΑΤΡΙΝΑ. Την συνοδεύει ο ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ].

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Καλά πηγαίνω;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Καλά, καλά. Προχωρείστε ίσια (Φτάνουν στην σκάλα) Εδώ είναι. (Παύση) Μπορώ να σας ρωτήσω κάτι;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Παρακαλώ!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Είναι αλήθεια πως θα κουβαλήσουμε τρελούς;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Ναι, αλλά πώς το ξέρετε; Υποτίθεται είναι πληροφορία εμπιστευτικής φύσης.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Δεν βαριέστε, δεν είναι και τίποτα το σπουδαίο. Εξάλλου όλα τα μυστικά διαρρέουν. Αφήστε που θα το μαθαίναμε ούτως ή άλλως. Δεν γίνεται αλλιώς!

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Το πρόβλημα δεν ήσαστε εσείς, είναι να μην φτάσει η πληροφορία στον τύπο. Τουλάχιστον στον μη κυβερνητικό. Αυτοί οι δημοσιογράφοι δημιουργούν προβλήματα σε τέτοιες περιπτώσεις.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μείνετε ήσυχη, η διαρροή είναι εσωτερική, μόνο στο εδώ προσωπικό και

δεν έχουμε καμία επαφή με τον έξω κόσμο. Λοιπόν, ο Καπετάνιος είναι επάνω, γειά σας.
ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Ευχαριστώ (Ανεβαίνει).

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: (Χαιρετάει) Γιατρέ μου, καλωσορίσατε στο πλοίο μου. Στις διαταγές σας.
(Γελά) Περίμενα άντρα αλλά κι εσείς είστε μια χαρά, για να μην πω πως σας προτιμώ.

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Παρακαλώ, παρακαλώ, το μόνο που κάνω είναι να συνοδεύω το φορτίο (Γελάει σκληρά).

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Που είναι;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Δεν ξέρετε; Συγνώμη. (Του δίνει έναν φάκελο).

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: (Ανοίγει και διαβάζει) Τρελοί;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Μάλιστα κύριε, τρελοί. Τι το παράξενο;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Τι το παράξενο; Απλούστατα, πρώτη φορά κουβαλάω τρελούς. Έχω κουβαλήσει πυρομαχικά, άμμο, πέτρες, οχήματα, στρατό, εφόδια, πρόσφυγες. Να που κλείνω τον κύκλο με τρελούς. Πώς όμως έτσι;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Να σας εξηγήσω. Η δεσποινίς;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Ωω, χίλια συγνώμη. Είναι η υπεύθυνη της υγείας μας. Δεσποινίς, η κυρία Γιατρός.

ΓΙΑΤΡΙΝΑ/ΝΟΣΟΚΟΜΑ: (Ανταλλάζουν χειραψίες) Χάρηκα πολύ.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Λοιπόν;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Λοιπόν, κάθε τόσο από το Γενικό ελέγχουν τις καταστάσεις και όσοι τρελοί για πέντε χρόνια δεν έχουν κανένα επισκεπτήριο πακετάρονται, (γελά πάλι σκληρά) και στέλνονται στο νησί. Εκεί σύντομα τα τεζάρουν. (Γελά ξανά).

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Και πώς αυτό;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Ποιος θα πάει εκεί κάτω; Την περιποίησή τους την έχουν οι ίδιοι οι κάπως πιο ελαφριά. Από γιατρούς, κάτι γιατρουδάκια. Ποιος πάει εκεί κάτω; (Γελά)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Βέβαια, δίκιο έχετε. Ποιος πάει; (Παύση)

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Πότε έρχονται;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Εδώ τους έχω. (Γελά σκληρά)

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Εδώ;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Ναι, κάθονται έξω στην προβλήτα. Είναι δίπλα σ' αυτό που κατεβαίνει και μπαίνουμε μέσα. Πως το λένε αλήθεια;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Λέτε τον καταπέλτη που είναι ανάμεσα στις πόρτες;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Ναι αυτό. Έξω από τον καταπέλτη λοιπόν κάθονται.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ας πάω να τους φέρω μέσα.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Ναι, ναι. Να μείνουν όμως στο χώρο οχημάτων. Πειράζει;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Τι να πειράζει; Μήπως εγώ θα μείνω;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Κατεβαίνω. Θέλετε τίποτα άλλο;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Όχι πήγαινε. Μισό λεπτό. Πες στο Λοστρόμο όταν φύγουμε ν' αφήσει λίγο ανοικτές τις πόρτες και ο καταπέλτης να είναι λίγο χαμηλωμένος. Και να πηγαίνουν εκεί για την ανάγκη τους.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ποια ανάγκη τους;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Δεν θέλω να χρησιμοποιούν τις τουαλέτες του σκάφους. Κατάλαβες τώρα ή πρέπει να στο πω πιο αναλυτικά;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Κατάλαβα, θα το πω στον Λοστρόμο και αυτός φαντάζομαι θα καταλάβει καλύτερα! (Φεύγει).

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Νοσοκόμα και να μην ξέρει τις βασικές υγειονομικές ανάγκες!

[Την ώρα που κατεβαίνει η ΝΟΣΟΚΟΜΑ, κάτω μπαίνουν και κάθονται στο τραπέζι η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ, ο ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ και ο ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ, ενώ επάνω η ΓΙΑΤΡΙΝΑ και ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ δείχνει να συνομιλούν χαμηλόφωνα].

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Εσείς τελειώσατε και κάτσατε, τα δικά μου όμως βάσανα τώρα αρχίζουν.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Γιατί βάσανα;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Πρέπει να φέρω τους τρελούς και δεν ξέρω από πού να ξεκινήσω.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μην φοβάσαι κορίτσι μου, μπας και νομίζεις πως τούτο το πλοίο είναι μικρότερο τρελάδικο;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Κάθισε, πάω να τους φέρω εγώ. (Φεύγει. Η νοσοκόμα κάθεται στο τραπέζι).

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ό,τι και να μου λέτε εγώ προαισθάνομαι φασαρία. Ουφ, μήπως είναι δυνατόν να δοκιμάσουμε εκείνο το κέικ;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Αμέ! Θέλεις και λίγο καφέ;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Και πολύ μάλιστα. (Η Μαγείρισσα φεύγει για να φέρει τον καφέ και το γλυκό),

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Εγώ πάλι συμφωνώ μαζί σου. Το να κουβαλάς τρελούς είναι γρουσουζιά.

Τι τα θες, τι τα γυρεύεις. Άσε που μπορεί να μας κολλήσουν κανένα μικρόβιο. Δεν μου λες υπάρχει τέτοιος κίνδυνος;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Και βέβαια υπάρχει.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Καλά το λένε λοιπόν. Μάζευε τρελούς πλήρωνα τζερεμέδες.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: (Μπαίνοντας) Ο καφές είναι μια χαρά, το κέικ είναι λίγο κρύο.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Δεν βαριέσαι, τώρα όλα εμένα μου φαίνονται μαύρα.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μην το παίρνεις τόσο βαριά, στο κάτω κάτω εσύ δεν είσαι υπεύθυνη γι' αυτούς. Η γιατρίνα τους γι' αυτό δεν ήρθε;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Όχι κάτσε να σκάσεις για ξένες έννοιες.

[Μπαίνει ο ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ συνοδεύοντας τους έξι τρελούς].

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Έρχονται οι καλεσμένοι μας.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Εε, εσύ με το μούσι, μην προχωράς άλλο. Εδώ, καθήστε στις κουβέρτες.

(Κάθονται κάτω) Για προσέξτε με καλά. Όταν σας μιλάω θα σηκώνεστε όρθιοι.

Καταλάβατε; (Σηκώνεται μόνο ο ένας). Όλοι σας θα σηκώνεστε.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Άστους ήσυχους!

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Τους φοβερίζω για να μην ξεθαρρέψουν.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Ναι, γιατί άμα ξεθαρρέψουν, αυτά τα απολειφάδια θα φοβηθούμε!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Εσύ γιατί στέκεσαι όρθιος; Πώς σε λένε ρε;

ΜΑΝΩΛΗΣ: (Στέκεται σιωπηλός. Η Μάγδα τον κρατάει από το χέρι).

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Κάθισε κάτω. (Ο Μανώλης στέκεται όρθιος) Είπα κάτσε κάτω!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Μάλιστα. (Κάθεται)

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Δεν καταλαβαίνει τι του λέω. Χωρίς το χαρτί του γιατρού που να βεβαιώνει για το ποιος είσαι, τέρμα κύριε. Είσαι ένας τρελός και τίποτα παραπάνω.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Εσύ ο ξαπλωμένος ποιος είσαι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εγώ είμαι ο Μιχάλης.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Πώς σε λένε εσένα κοκκώνα;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Αντιγόνη.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τώρα μάλιστα. Και σένα;

ΓΙΑΝΝΑ: Γιάννα.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Εμένα Ιορδάνη.

ΜΑΓΔΑ: Εμένα με λένε Μάγδα, και αυτόν Μανώλη.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μάγδα είπες;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Ναι, Μάγδα την λένε.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Εσένα ποιος σε ρώτησε ρε; Αλλά πετάχτηκες σαν τσουτσούνα να υποστηρίξεις την γκόμενα!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Όχι, εγώ...

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Σκασμός.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σκασμός... Αυτό πάλι τι σημαίνει; Αυτό δεν σημαίνει τίποτα, πάντα υπάρχει

κάτι πίσω από τον σκασμό. Υπάρχει η σκέψη.
ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Έχεις δίκιο, εκεί ο κάθε ένας είναι ελεύθερος να είναι ότι θέλει, να ντύνεται όποιο πνεύμα και όποια θεωρία.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Το χρέος ζητά να μην σιωπάς μπροστά στον δυνατό.
ΓΙΑΝΝΑ: Δηλαδή το χρέος αποκτά προσωπικό χαρακτήρα;
ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Πίσω απ' το χρέος υπάρχει η γενικότερη γραμμή που μας παρασέρνει εμπρός. Αυτή, αυτό δηλαδή που μας τραβάει μπροστά είναι η απάντηση.
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Άρχισαν τα τρελά τους.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Νομίζω πως η επίδραση των φαρμάκων τους, πέρασε. Φοβάμαι πως θα έχουμε μπελάδες.
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Άντε να εξηγήσεις σ' αυτούς τους θεότρελους πως χρέος σου είναι να κοιτάς την δουλίτσα σου και από κει και πέρα...
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Έε, μπορούμε να πούμε πως από κει και πέρα χρέος είναι να σέβεσαι τους νόμους και την τάξη.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μου φαίνεται πως οι νόμοι έχουν και ορισμένα περιθώρια που μέσα εκεί είσαι ελεύθερος να κάνεις ότι θέλεις. Βέβαια προϋποτίθεται πως πρέπει να είσαι νομοταγής και πάνω απ' όλα φιλήσυχος πολίτης.
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Μωρέ τρελαθήκατε και σεις και μιλάτε γι' αυτές τις παλαβομάρες ή μπας και νομίζεις πως σε καταλαβαίνουν;
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μωρή Αντιγόνη κατάλαβες τίποτα;
ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Όχι.
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Τα βλέπεις; Εγώ πάντως στο 'πα.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Αμ όχι δα, θα της το δώσω να το καταλάβει έστω κι αν χρειαστεί να της ανοίξω το κεφάλι. Λοιπόν...
ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Λοιπόν τί;
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Να την που βιάζετε κιόλας. Λοιπόν λέγαμε πως υπάρχει ο νόμος πίσω απ' όλα.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Υπάρχει αν και δεν λέγαμε τίποτα τέτοιο.
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Μωρή εκείνος ο χοντρός αυτό δεν έλεγε; Ρε συ πώς είπες σε λένε;
ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ιορδάνη.
ΜΙΧΑΛΗΣ: Ο Ιορδάνης είπε πως πίσω απ' το χρέος υπάρχει μια γενικότερη πορεία που πάνω της κινείται η ίδια η αρχή.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Πιάσε τ' αυγό και κούρεφτο.
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Ρε Μιχαλάκη μας τα μούσκεψες. Άκου λοιπόν και συ καθώς και οι άλλοι μια για πάντα ποιο είναι το χρέος τ' ανθρώπινο και τ' άλλα που λέτε είναι όλα αρλούμπες.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Κοίτα να τα πεις απλά να σε καταλάβουν γιατί το μυαλό τους δεν λειτουργεί καλά.
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Μα αν είναι κάποιος ειδικός σε κάτι τέτοιο, αυτός είμαι εγώ που σαν Λοστρόμος ξέρω καλά που πάμε και γιατί.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Αυτό μην το ξαναπείς γιατί αν το πιστέψει κανένας και σε ρωτήσει δεν θα ξέρεις τι να του απαντήσεις.
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Έξω από αστεία και κουβέντες πρόσεξε να δεις πόσο ωραία θα τα εξηγήσω. Λοιπόν μ' ακούτε;
ΜΑΝΩΛΗΣ: Και βέβαια.
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Ξεκινάω από το χρέος. (Παύση). Χρέος είναι η υποχρέωση που έχουμε να υπηρετάμε με πίστη κι αφοσίωση την πατρίδα. Χρέος είναι να εκτελούμε τις διαταγές των ανωτέρων μας χωρίς αντιλογία. Χρέος είναι να στήνουμε τα στήθια μας μπροστά στον εχθρό για να μην περάσει και μολύνει τα ιερά μας και τα όσια. Χρέος είναι να θυσιαζόμαστε κάθε μέρα για τα παιδιά μας στον αγώνα για το καθημερινό ψωμί. (Παύση). Καμμιά ερώτηση;

ΜΑΓΔΑ: Όσα μας είπες είναι τόσο γενικά που περιέχουν και στοιχεία εντελώς αντίθετα.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Ξύπνησε η εν πολλές αμαρτίες περιπεσούσα γυνή.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Αυτή είναι η Κασσιανή και σε παρακαλώ να μην αστειεύεσαι με τα θεία.

(Σταυροκοπιέται) Ήμαρτον Θεέ μου!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τι Κασσιανή, τι Μαγδαληνή! Κι οι δυο πουτάνες ήτανε.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Ήμαρτον Κύριε. (Σταυροκοπιέται) Αυτό το ταξίδι θα μου μείνει αξέχαστο.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Δεν το εξηγείς περισσότερο;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Να στο εξηγήσω εγώ; Όταν λες πως χρέος είναι να θυσιάζεται κανείς στον αγώνα για το καθημερινό ψωμί, αυτό είναι αλήθεια. Περιέχει όμως δύο ιδέες αντίθετες. Πρώτη ιδέα είναι να κερδίζεις περισσότερο ψωμί με το να σε κλέβουν λιγότερο οι άλλοι. Δεύτερη ιδέα είναι να τα υπομένεις όλα αγόγγυστα ώστε να καταφέρνεις τελικά να πηγαίνεις το καρβέλι στο σπίτι σου για να τρώνε τα παιδιά σου.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Ρε μπας κι είσαι κανένας μυστήριος;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν σε καταλαβαίνω, αλλά γιατί το λες αυτό;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Ρε αυτά που λες είναι αναρχικές θεωρίες!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Καθόλου δεν με απασχολεί πως λες εσύ τις σκέψεις μου.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Εγώ νομίζω πως αυτός είναι κουμουνιστής κι επίτηδες κάνει τον τρελό.

Είμαι υποχρεωμένη να το αναφέρω στον Κυβερνήτη. (Φεύγει γρήγορα).

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Βρε να πάρει ο διάολος, αυτή η στρίγγλα πάει να μας χαλάσει την πλάκα μας.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Εμ, και συ καημένη φαγώθηκες να της μπαίνεις. Αφού ξέρεις πως η πατσαβούρα είναι τρελή με τους Χριστούς και τις Παναγίες,.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Γριά και γεροντοκόρη, μάλιστα, αυτό είναι. Αλλά όχι κι έτσι. Δεν μας έχει αφήσει σε χλωρό κλαδί.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Απ' το πρωί τρώγεται με τα ρούχα της για να μην πω ότι την τρώει ο κόλος της.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Φαντάσου τούτη η Μαγδάλω, ή η άλλη η αδύνατη, να 'λεγε πώς ήταν καμιά Παναγία. (Γελάνε ξεκαρδισμένοι)

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: (Χαμογελά) Νομίζω πως το παρατραβήξατε το σχοινί. Να προσέχετε περισσότερο.

[Τα γέλια τους χαμηλώνουν ενώ η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ φτάνει στον ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ και χτυπά την πόρτα].

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Μπρος.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Με συγχωρείτε κύριε Κυβερνήτα αλλά έχω να σας αναφέρω κάτι πολύ σημαντικό.

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Εγώ να πηγαίνω.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Παρακαλώ, θα ήθελα να τ' ακούσετε και σεις.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Σ' ακούμε.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Οι τρελοί που μας κουβαλήσανε δεν είναι τρελοί.

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Δεν σας καταλαβαίνω κυρία... δεσποινίς;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Δεσποινίς.

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Δεσποινίς.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Εξήγησέ μας καλύτερα μωρέ Μαγείρισσα!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Όλα είναι ολοφάνερα. Και πρώτα πρώτα αυτός ο Μιχάλης δεν είναι τρελός.

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: (Σηκώνεται) Δεσποινίς αισθανόσαστε καλά;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Παρακαλώ γιατρέ, τι λόγια! Μα δεν εννοούσα αυτό που καταλάβατε, εννοούσα πως κι αυτός το ξέρει αλλά ψεύδεται για να... Ποιος ξέρει γιατί!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Μα αυτό είναι παράλογο!

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Οπωσδήποτε, οπωσδήποτε! Σας βεβαιώνω πως τον εξέτασα προσεκτικά και

είναι τρελός εκατό τοις εκατό. Κύριε Κυβερνήτα έχω μαζί μου τους φακέλους τους αν θέλετε να τους μελετήσετε!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Μα τι λέτε τώρα! Τι θα καταλάβω;

[Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ τους διακόπτει].

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Όσο για τους άλλους, είναι κι αυτοί αναρχικοί και ποιος ξέρει κι αυτοί γιατί κρύβονται!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Μα πως βγάλατε αυτό το συμπέρασμα;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ Όλο για επαναστάσεις μιλάνε!

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Για επαναστάσεις;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Ανταρσία; Στο πλοίο μου; (Ανασηκώνεται στο κάθισμά του).

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Ησυχάστε, ησυχάστε, δεν μπορεί να συμβαίνουν τέτοια πράγματα.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Δεν μπορεί; Κι όμως αυτοί λίγο πριν μας λέγανε πως έχουμε υποχρέωση να κάνουμε επανάσταση εναντίων του Καπετάνιου για να τρώμε καλύτερα και γενικά μας λέγανε πως πρέπει να μην πολεμάμε τους εχθρούς ούτε να θυσιαζόμαστε για τα ιερά και τα όσια.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Μα αυτό είναι φοβερό, είναι απίστευτο!

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Αποκλείεται, σας είπα πως τους έχω εξετάσει προσωπικά όλους κι αυτό είναι αδύνατο. Πιθανόν να μην κατάλαβε η δεσποινίς, εξάλλου δεν είναι του επαγγέλματος.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μπορεί να μην είμαι του επαγγέλματος, αλλά...

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Δεσποινίς αυτά που λέτε είναι σοβαρά και πρέπει να καταλαβαίνετε πως έχετε ευθύνη.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Το ξέρω και επιμένω.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Μισό λεπτό, μισό λεπτό. Ας τα πάρουμε όλα από την αρχή. Πότε έγινε αυτή η συζήτηση;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μόλις ήρθαν.

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Εε, πώς έτσι; Στα καλά καθούμενα;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Σχεδόν. Ο Επιμελητής τους παρακάλεσε να κάθονται ήσυχα και αυτοί ούτε που τον άκουσαν. Μετά άρχισαν να συζητούν και όλο μας προκαλούσαν να πάρουμε και μεις μέρος. Έτσι όλα μπλέχτηκαν.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Η καταγγελία είναι σοβαρή. Πρέπει να κάνουμε κάτι.

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Σας διαβεβαιώ είναι ακίνδυνοι τρελοί.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Και γω σας λέω ότι είναι επικίνδυνοι επαναστάτες. Αναρχικοί. Ίσως σχεδιάσουν να κλέψουν το πλοίο μας και να το κάνουν πειρατικό.

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Δεσποινίς, σας παρακαλώ να προσέχετε τι λέτε!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Τί κάνουμε τώρα;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Αν δεν με πιστεύετε ελάτε να δείτε και μόνος σας.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Αυτό θα κάνουμε, θα κατεβούμε να τους εξετάσουμε μαζί. Συμφωνείται γιατρέ;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Είναι εντελώς άσκοπο αλλά για να ησυχάσετε ας γίνει έτσι.

[Ξεκινούν για να κατέβουν κάτω. Προχωρούν στην σκάλα].

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Ορίστε, είχε δεν είχε η παλιόγρια τους κατεβάζει κάτω για να δουν και οι ίδιοι.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τι νόμιζες; Δεν θα κατέβαιναν; Αν εσένα σου ξεφούρνιζαν όλα αυτά που θα 'πε αυτή, τι θα έκανες; Με την μανία της αυτή η γυναίκα μας έχει χαλάσει τις καλύτερες πλάκες.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Εσείς όλο στα αστεία το μυαλό σας!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μωρέ δε μου λες τί σ' έπιασε και σένα;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Τίποτα, αλλά να, την κοροϊδεύετε παραπάνω απ' όσο το αντέχει.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: (Χτυπά το χέρι του στο τραπέζι) Γαμώ τον Αντίχριστο της. Θα την κάνω να μην ξέρει που να σταθεί. Την παλιόγρια! (Παύση) Την παλιοκαρακάξα! Αμ που θα μου πάει, θα την γαμήσω για τα καλά και θάρθει στα ίσια της!

[Πλησιάζουν οι άλλοι].

ΜΙΧΑΛΗΣ: Η επιτροπή υποδοχής καταφθάνει. Γειά σας.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: (Μένει κάπως μακρυνά) Χαίρετε, χαίρετε.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ποιος χαίρετε; Δεν βλέπω κανέναν να χαίρετε ιδιαίτερα... αλλά τέλος πάντων.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Αυτός είναι εντελώς αναρχικός. Τον ακούτε; Τον ακούτε;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Ησυχάστε δεσποινίς, δεν είπα τίποτα το επιλήψιμο!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Επιληψία; (Κραυγή) Αυτό μας έλειπε!

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: (Μπαίνει μαζί με του υπόλοιπους εκείνη την ώρα και ακούει τα τελευταία της λόγια. Την πιάνει από τους ώμους για να την ησυχάσει) Δεν είπα αυτό, ησυχάστε! (Την τραβά παραπέρα και την καθίζει σε ένα σκαμνάκι.)

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Είμαι ο Κυβερνήτης.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Κυβερνήτης, κυβερνήτης... Τι θέλει να πει Αντιγόνη γιατί η λέξη Κυβερνήτης χωρίς τίποτα άλλο μάλλον δεν λέει τίποτα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Προφανώς εννοεί πως είναι ο Καπετάνιος του πλοίου.

ΓΙΑΝΝΑ: Κυβερνήτης του πλοίου λοιπόν.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Μάλιστα δεσποινίς, κυβερνήτης του σκάφους.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Και πως και αφήσατε την γέφυρα σας και κατεβήκατε εδώ κάτω; 'Η μήπως δεν ξεκινήσαμε ακόμη;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: (Πετάγεται) Μην του λέτε τίποτα, μην του λέτε τίποτα. Είναι αναρχικός, είναι ο αρχηγός τους. (Την ησυχάζουν). Μαζεύει πληροφορίες.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Το αν φύγαμε δεν σε αφορά. (Ξεροβήχει). Πώς σε λένε;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Πάμε πάλι απ' την αρχή. Εγώ είμαι ο Μανώλης. Αυτός είναι ο Ιορδάνης, ο Μιχάλης, η Μάγδα, η Γιάννα και η Αντιγόνη. Όλοι τρελοί. Προορισμός μας το «Τελευταίο ταξίδι».

ΜΑΓΔΑ: Του τάπες όλα μαζί.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Δεν είναι σε θέση να καταλάβει.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Και λοιπόν; Μήπως θα πάθουμε τίποτα χειρότερο απ' αυτό που πάθαμε;

ΓΙΑΝΝΑ: Χειρότερο; Δεν νομίζω. Μόνο να, σ' έναν κόσμο που αρνείται πως υπάρχουν, πως είναι δυνατόν να πεις αυτά που σκέφτεσαι ή να αγωνιστείς γι' αυτό που εσύ θεωρείς σωστό;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Τα βλέπετε; Τα βλέπετε;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Δεσποινίς, σας χρειάζεται ανάπαυση. Τι είναι αυτά που λέτε;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Άλλο της χρειάζεται, αλλά έτσι που είναι!

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Σς!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Για ποιόν αγώνα μιλάτε;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: (Θυμωμένα) Έναν αγώνα ξέρω που να πάρει ο διάβολος, έναν και μοναδικό. Τον αγώνα για να μπορεί ο άνθρωπος να σκέπτεται ελεύθερα, μακριά από ταμπού και προκαταλήψεις. Είτε αυτές είναι θρησκευτικές, είτε είναι πολιτικές, είτε ότι άλλο. (Σε έξαλλη κατάσταση) Κατάλαβες;

ΜΙΧΑΛΗΣ: (Τον καθησυχάζει) Ο άνθρωπος πρέπει να παλεύει καθημερινά. (Παύση).

Πρέπει να κατεβάζει τον αγώνα στο ατομικό επίπεδο.

ΜΑΓΔΑ: Στο ατομικό επίπεδο υπάρχει μόνο ο αγώνας για την επιβίωση.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Όχι, δεν έχεις δίκιο. Ο αγώνας για την ελεύθερη σκέψη είναι κι αυτός ένας...

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: (Παθαίνει υστερία) Μα γιατί καθόσαστε και τους ακούτε; Δεν βλέπετε πως όλα όσα λένε είναι αναρχικές θεωρίες; Θέλετε να μας τσιμπήσει κι εμάς το μικρόβιο αυτό;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Και δεν μου λέτε κυρία... δεσποινίς;
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Δεσποινίς.
ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Δεσποινίς, τι θέλετε να κάνουμε αφού έχουνε χαρτί πώς είναι τρελοί;
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Εξ' άλλου βλέπεις πως είναι καθισμένοι κάτω ήρεμοι-ήρεμοι και μόνο που μιλάνε.
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Όταν θα πάρουν τα όπλα τότε θα δείτε!
ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Δεσποινίς τα παραλέτε.
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Είναι έξη δαίμονες. Μην βλέπετε που είναι γυναίκες οι τρεις. Αυτές είναι οι πιο λυσσασμένες. Ο θεός μου εμένα είχε πολεμήσει εναντίον των αναρχικών.
ΜΑΝΩΛΗΣ: Ο θεός σας;
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μάλιστα, όταν ξεσηκώθηκαν οι αναρχικοί και σφάξανε τους φτωχούς, τότε!
ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Κάτι δεν μας λέτε καλά.
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Κύριε, μόνο ψεύτρα δεν είμαι!
ΜΑΝΩΛΗΣ: Δεσποινίς, δεν σας είπε κανένας ψεύτρα. Μόνο που πιστεύω πως παρουσιάζεται τα πράγματα όπως θέλετε.
ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Συνηθισμένο φαινόμενο.
ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Αρκετά. (Παύση-Αυστηρά) Το ότι αναλάβαμε την υποχρέωση να σας κουβαλήσουμε δεν σημαίνει πως έχετε το δικαίωμα να φέρεστε σε κυρίες όπως φέρεστε.
ΜΙΧΑΛΗΣ: Παρόλο που προσπαθώ να καταλάβω γιατί συνδέετε το ένα θέμα με το άλλο πρέπει να ομολογήσω πως δεν τα καταφέρνω.
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Κύριε Καπετάνιο, εμένα ο θεός μου μού έλεγε πως όλοι αυτοί οι αναρχικοί είναι αναιδέστατοι και δεν αναγνωρίζουν καμμία εξουσία. Τι περιμένετε λοιπόν;
ΜΑΝΩΛΗΣ: Την εξουσία δεσποινίς μου πρέπει να την βλέπετε όχι μόνο από την σκοπιά των υποχρεώσεων αλλά και από αυτή των δικαιωμάτων.
ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Τα βλέπετε; Είναι τρελοί, δεν ξέρουν τι λένε. Όλο αλλοπρόσαλλα πράγματα συνδέουν μεταξύ τους. Είναι αυτό που η επιστήμη αναφέρει σαν «Σύγχυση φρενών και διανοίας».
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Γιατρέ, υπάρχει τίποτα που σαν νοσοκόμα πρέπει να κάνω;
ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Για όνομα του θεού δεσποινίς, πιστεύεται και σεις πως είναι επικίνδυνοι;
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μα αν δεν είναι επικίνδυνοι κακοποιοί, τότε είναι τρελοί πράγμα που σημαίνει πάλι πως είναι επικίνδυνοι.
ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Και γιατί;
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μα δεν είναι άρρωστοι;
ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Άρρωστοι; Απλώς είναι τρελοί.
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Κι εγώ σας λέω πως το μικρόβιο της τρέλας είναι το πιο φοβερό μικρόβιο. Ο μακαρίτης ο θεός μου...
ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Δεσποινίς μου άλλο πράγμα το μικρόβιο της τρέλας και άλλο η τρέλα.
ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Κάτι τέτοιες στιγμές αναλογίζομαι σοβαρά μπας και είμαστε πραγματικά εμείς οι παλαβοί.
ΓΙΑΝΝΑ: Γιατί;
ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Μα δεν καταλαβαίνω ούτε τι λένε ούτε τι εννοούν.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μα ο τρόπος για να μην βλέπεις την αλήθεια είναι ακριβώς αυτός, κλείνεσαι στο καβούκι σου και σταματάς να επικοινωνείς με τους άλλους.
ΜΑΓΔΑ: Μα γίνεται επικοινωνία κατ' αυτόν τον τρόπο;
ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Γιατρέ, πιστεύεις πως όταν μιλάνε έτσι δεν είναι επικίνδυνοι;
ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Μα σας διαβεβαιώ πως είναι απολύτως ακίνδυνοι. Μπορούμε να πηγαίνουμε;
ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Ναι, βέβαια. Δεσποινίς, φροντίστε για να παίρνουν τα φάρμακά τους και αν παρατηρήσετε οτιδήποτε, παρακαλώ να με ειδοποιήσετε αμέσως. Μπορούμε να σαλπάρουμε;
ΟΛΟΙ: (Ένας ένας στέκεται προσοχή και αναφέρει) Είμαστε έτοιμοι καπετάνιο!

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Λοιπόν τότε μπορούμε να σαλπάρουμε.

[Ανεβαίνει στο δωμάτιο του και ζαπλώνει. Όλοι οι υπόλοιποι αρχίζουν να τρέχουν φωνάζοντας. Ακούγεται η σειρήνα του πλοίου να σφυρίζει. Τα φώτα χαμηλώνουν και σβύνουν. Μένουν για μια στιγμή σβηστά. Μόλις όλοι φεύγουν, ένα φως ανάβει στον χώρο των τρελών].

ΜΑΝΩΛΗΣ: Ξεκινήσαμε. (Παύση) Νοιώθω τόσο κουρασμένος! Θέλω να κοιμηθώ και να ξυπνήσω σε μια άλλη κατάσταση ύπαρξης.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Κοιμήσου καλέ μου κι αν δεν ξυπνήσεις εκεί που λες, τουλάχιστον θα έχεις ξεκουραστεί. Θεε όμως και το δικό μου στρωσίδι; Εγώ δεν σκοπεύω να κοιμηθώ.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Όχι, δεν πειράζει, μου φτάνει αυτό. Εξάλλου θ' αναγκαστείς και εσύ να γύρεις κάποια στιγμή.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: (Σηκώνεται) Όχι, πάρτο. Εγώ θα κάτσω στην άκρη της κουβέρτας με την Γιάννα.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Σ' ευχαριστώ. Αχ, σαν κρεββάτι πουπουλένιο είναι για το πονεμένο κορμί μου.

ΓΙΑΝΝΑ: Μίλα πιο σιγά γιατί οι άλλοι μάλλον αποκοιμήθηκαν ήδη.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ύπνος. Σαν τί νάναι αυτό το δώρο και πως άραγε θα μπορούσες πραγματικά να κοιμηθείς για πάντα;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Θεε να πεθάνεις;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Άλλο δώρο κι' αυτό, όμως όχι, δεν θέλω να πεθάνω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Λοιπόν;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Τι θα πει λοιπόν;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Γιατί μιλάς για ύπνο και για θάνατο;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Νοιώθω σαν να βαδίζω ολομόναχος, βλέποντας μύρια πλουμιστά πράγματα, την ώρα που μπαίνω σε μια καινούργια χώρα. Όμως κάτι λείπει. Κι αυτό που λείπει είναι ο σκοπός της. Αναλογιέμαι, γιατί μια τέτοια χώρα φτιάχτηκε χωρίς ανθρώπους. Δεν προλαβαίνω να συλλογιστώ κι η απάντηση τραβηγμένη με τ' αγκίστρι του μυαλού μπροστά μου. Εμείς που είδαμε αυτή τη χώρα πρέπει να διαλαλήσουμε τα καλούδια της. Όμως όσο και αν φώναξα κανείς δεν μ' άκουσε. Μείναν όλοι μακριά. Γνωρίζω τον τόπο τους είπα. Αυτοί πιάσαν τις πέτρες. Έφυγα. Αναζήτησα άλλους ανθρώπους μα άσκοπα. Σαν βάλθηκα να τους την περιγράψω μου φόρεσαν τα κουδουνάκια του Τζουτζέ. Κι έφτασα να σκέφτομαι πως σαν ο θάνατος δεν είναι λύση, μια και δεν χτυπά παρά σ' αυτό που λέγεται συνείδηση, μήπως ο ύπνος είναι το φάρμακο; Κοιμάσαι και ξυπνάς σαν το ανθρώπινο μυαλό ωριμάσει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Κάνεις το καθήκον σου, και σαν τελειώσεις με την πράξη έρχεται άλλη πιο δυνατή να την αντικαταστήσει.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Και σαν σε σκοτώσουν, ξανανασταίνεσαι κι αρχίζεις πάλι απ' την αρχή στα δυσκολότερα. Κι όλο ανεβαίνεις μέχρι να φτάσεις στον ορίζοντα εκείνης της πράξης που βρίσκεται πίσω από την επιθυμία, πίσω από το όνειρο, την ελπίδα. Πίσω απ' όλα.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Και λοιπόν; Η λευτεριά σου αυτή πώς θα γεμίσει την χώρα της πράξης μ' ανθρώπους;

ΓΙΑΝΝΑ: Πίσω απ' τον αγώνα αδελφέ, εσύ ο ίδιος θα γίνεις μυριάδες. Είσαι ικανός σε μια στιγμή έκρηξης να καταστρέψεις το σύμπαν και σε μια στιγμή γέννας να γεμίσεις τα πάντα μ' ότι θεε. Μα τα ξέρεις αυτά. Μην μένεις πίσω λοιπόν, κουράγιο.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Δεν υπάρχει ούτε πίσω ούτε μπροστά, υπάρχει μόνο η πορεία. Αναζήτησε εκεί μέσα την ύπαρξή σου.

ΜΙΧΑΛΗΣ: (Στον ύπνο του) Όχι, μην μου παίρνεις κι αυτό. Είναι δικό μου το τετράδιο.

(Παύση) Έχω γράψει εκεί μέσα όλο το μυαλό μου. (Παύση) Έχω χύσει την ψυχή μου, όχι, όχι!

ΜΑΓΔΑ: (Ξυπνώντας) Τί συμβαίνει;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ο Μιχάλης παλεύει και στον ύπνο του!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Δεν τον αφήνει ούτε εκεί το πάλεμά του.

ΓΙΑΝΝΑ: Γιατί άραγε θα έπρεπε;

ΜΑΓΔΑ: Μα δεν πρέπει και λίγος αναπαμός; Δεν πρέπει να ζήσουμε και λίγο το σήμερα; Αγάπη και πάλη πρέπει να τραβιούνται από το χτες και να ρίχνονται με τέτοια βιάση στην φωτιά του αύριο;

ΓΙΑΝΝΑ: Δεν πρέπει, δίκαιο ίσως θάταν μα δεν πρέπει.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Ούτε δίκαιο θάταν. Αν θάταν δίκαιο έπρεπε και να γίνεται. Μα δεν πρέπει και δεν είναι δίκαιο.

ΜΑΓΔΑ: Και ποιος καθορίζει αν είναι δίκαιο ή όχι;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Η καρδιά σου.

ΓΙΑΝΝΑ: Βέβαια, η καρδιά σου. Μόνο πρόσεξε μην κάνεις λάθος και αντί να ακούς αυτήν ακούς το ρολόι στο τσεπάκι του γιλέκου. (Γελούν όλοι)

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Καιρό είχα να γελάσω.

[Τα φώτα χαμηλώνουν ενώ ανάβει ο προβολέας στο γραφείο του ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ. Εκεί κάθεται αυτός και η ΓΙΑΤΡΙΝΑ και βλέπουν τους φακέλους των τρελών].

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Αστειεύεσαι;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Καθόλου.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Δηλαδή όλοι τους είναι σχιζοφρενικοί;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Γιατί σας κάνει εντύπωση;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Νόμιζα ότι στα τρελάδικα βρίσκονται και αυτοί που έχουν άλλες ψυχικές ασθένειες. Ξέρω γω πάλι;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Κατά βάση έτσι είναι αλλά μην ξεχνάτε ότι ο κύριος λόγος είναι είτε βαριές καταθλίψεις είτε διάφορες σχιζοφρενικές καταστάσεις. Ο κύριος όγκος μάλλον είναι οι μανιοκαταθλιπτικοί αλλά τώρα τι να σας πω, κάθε εποχή έχει τα δικά της χαρακτηριστικά.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Δηλαδή σχιζοφρενικοί όπως λέμε...

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: (Γελάει με σκληρό τρόπο) Δυο σε συσκευασία ενός.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Μα λέω κι εγώ! Στους φακέλους έχουν άλλα ονόματα.

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Προλάβετε και τους μελετήσατε;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Όχι και τους μελέτησα, τους έριξα όμως μια ματιά.

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: (Χαδιάρικα) Είσαστε όμως τόσο έξυπνος.

[Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ την κοιτάζει λοξά, αφήνει τους φακέλους που κρατούσε και την πλησιάζει. Της χαϊδεύει τα μαλλιά κι αυτή τον αγκαλιάζει την ώρα που βάζει τα χέρια του κάτω από την μπλούζα της].

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Το Μανώλης που κολλάει;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Γιατί μου το χαλάς τώρα; Δεν είναι καλύτερα να πηδηχτούμε;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Και βέβαια είναι αλλά όσο θα το σκέφτομαι δεν θα μπορώ να...

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Αν είναι να μην... να σου πω. Το Μανώλης κολλάει στο Εμμανουήλ. Σου λέει κάτι το όνομα;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Ο γνωστός Εμμανουήλ;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Ο πασίγνωστος. Τώρα γιατί εδώ του την έχει πέσει η Μαγδαληνή... λες να έτρεχε τίποτα;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Να μην ακούω τέτοιες σαχλαμάρες! Η Αντιγόνη νομίζει πως είναι η Αντιγόνη η κόρη του Οιδίποδα;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Επισήμως το αρνούνται αλλά από τα λεγόμενά τους τουλάχιστον εγώ αυτό έχω καταλάβει.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Και οι άλλοι;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Ο Μιχάλης παίζει παιχνίδι με τον Θερβάντες και η Γιάννα με την Ιωάννα της

Λωρραίνης.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Πλάκα μου κάνεις! Και ο Ιορδάνης;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Τώρα θα γαμηθούμε ή θα ασχολούμαστε μ' αυτούς;

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Πες μου και γι' αυτόν και θα μετά είμαι όλος δικός σου.

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Αυτός νομίζει πως είναι ο Τζορντάνο Μπρούνο.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Ποιος είναι πάλι αυτός;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Τα βλέπεις! Χέσ' τους και κοίτα να συγκεντρωθείς εδώ.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ: Σιγά μην κωλώσω. Μα κι εσύ βρε παιδί μου, τι στο διάολο τα ήθελες τόσα ρούχα;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Δεν ήξερα ότι ο Κυβερνήτης θα μου την έπεφτε έτσι ξεδιάντροπα. Πίστευα ότι θα προλάβαινα να ξεβρακωθώ (Γελάει πάλι σκληρά με ένα γέλιο που θυμίζει τρέλα).

[Τα φώτα σβύνουν ενώ πέφτει η αυλαία της Πρώτης Πράξης].

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

[Μπαίνει η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ κρατώντας έναν δίσκο με ψωμί και τσάι].

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μην σηκωθείτε ή μην κουνηθείτε γιατί τα πέταξα όλα στο πάτωμα και μετά πιείτε το τσάι γλύφοντάς το σαν τα σκυλιά.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Δεν χρειάζεται να φοβάσαι. Ό,τι καινάμαστε δεν παύει από τονάμαστε άνθρωποι!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: (Κρατώντας πάντα τον δίσκο) Μπα; Έτσι σου είπανε; Και πρώτα πρώτα δεν πιστεύω πως είσαστε τρελοί. Και για μένα οι αναρχικοί είναι ζώα που θέλουν σκότωμα. Γιατί όχι μόνο σφάζανε όλους τους ανθρώπους, αλλά δεν αφήνουν ούτε τις ιδέες μας ήσυχες. Όλο γιατί και γιατί είναι! Είναι κατά του βασιλιά, της αρχής, του ίδιου του θεού, που φωτιά να πέσει και να σας κάψει. Άνθρωποι... ζώα είσαστε.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Συμφωνώ πως δεν είμαστε τρελοί, αλλά όχι ότι είμαστε...

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Αα! (Εντρομη). Μην κουνιέσαι, θα σου φέρω τον δίσκο στο κεφάλι.

ΜΑΓΔΑ: Μην φοβάσαι, δεν κουνιέται κανείς, δώσε σε μένα τον δίσκο και πήγαινε στην ευχή του θεού.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Θα τον ακουμπήσω εδώ κάτω κι αφού φύγω έλα πάρ' τον. Μόνο μην σηκωθείς προτού φύγω γιατί θα βάλω τις φωνές και δεν σε σώζει τίποτα!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Καλά, καλά ησύχασε. (Η Μαγείρισσα αφήνει τον δίσκο στο πάτωμα).

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Παλιοαναρχικοί, αντίχριστοι. Σας φέρνω και φαγητό, όξος και χολή σας πρέπουν. Συγνώμη κύριε!(Σταυροκοπιέται συνέχεια φεύγοντας).

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Εμπρός, το φαγητό σας ήρθε. Μπορείτε να απολαύσετε το τίμημα του κόπου σας, ένα φλυτζάνι τσάι και λίγο ζεστό ψωμί.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Πάλι καλά. Στο άσυλο ήταν σκέτο ξεροκόμματο.

ΓΙΑΝΝΑ: Στο άσυλο. Χάνεται κάθε έννοια γραμματικής και ετυμολογίας το να ονομάζεις εκείνο το άθλιο νοσοκομείο άσυλο. Άσυλο είναι χώρος προστασίας και όχι σιδερόφρακτα κελιά όπου γιατρουδάκια και νοσοκόμες προσπαθούν να τρελάνουν όσους περισσότερους μπορούν προκειμένου να γίνουν γνωστοί.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Και δεν λες τίποτα. Πρέπει να γνώριζες τα άσυλα που φροντίζει το κράτος.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Εκεί καταντούν ακόμα και οι ίδιοι οι ιθύνοντες τρελοί.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αυτό δεν σημαίνει τίποτα Μανόλη. Εγώ γνώρισα όλα τα ιδρύματα. Το πρώτο ήταν το αναμορφωτήριο, το δεύτερο το σωφρονιστήριο, το τρίτο η φυλακή. Όταν μίλησα για ειρήνη άρχισε η εξορία. Τέλος μόλις μίλησα γι' αγάπη ήρθε το φρενοκομείο. Σε διαβεβαιώνω πως παντού ο δάσκαλος, ο φύλακας, ο γιατρός, είχαν το ίδιο απλανές βλέμμα, φορούσαν την ίδια άσπρη μπλούζα και προσπαθούσαν με την ίδια ζέση να τσιμεντώσουν κάθε σου ωραία προσπάθεια και να ματαιώσουν κάθε ελεύθερη σκέψη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Δεν είναι ο φύλακας ή ο γιατρός, είναι η ίδια η κοινωνική δομή που κάνει έτσι τα πράγματα. Ο πατέρας σου, η μάννα σου, σε κάποια στιγμή εσύ ο ίδιος.

ΓΙΑΝΝΑ: Αυτό το τελευταίο είναι το πιο φοβερό. Όταν η προδοσία έρχεται απ' τον ίδιο σου τον εαυτό.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Δεν ξέρω καμιά τέτοια προδοσία. Όταν ξυπνήσεις μια φορά, ξυπνάς για πάντα. (Παύση).

[Ανάβουν τα φώτα. Μπαίνουν ο ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ και ο ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ].

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Μπήκαμε για καλά στο ταξίδι.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Και λοιπόν; Πρώτη φορά γίνεται αυτό;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Περάσαμε και τον κάβο Φωτιά.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μωρέ δε μου λες τί σου συμβαίνει;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Τίποτα, τίποτα! (Παύση).

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τίποτα, τίποτα! Λες και δεν σε ξέρω.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Θα σου πω μα κι έτσι και τολμήσεις να κοροϊδέψεις, θα σου ανοίξω την κεφάλια.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Εγώ φταίω που κάθομαι και σ' ακούω. Μην μου λες τίποτα, λίγο που με νοιάζει.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Έλα μωρέ που παρεξηγήθηκες! Λοιπόν άκου. (Παύση) Νομίζω χαθήκαμε. (Παύση)

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Χαθήκαμε; Τι είναι αυτά που λες;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Αυτό που άκουσες. Όσο κι αν φώναζε ο κυβερνήτης το βράδυ πως «Να και ο κάβο-Φωτιάς», «δεν είναι αυτός ο κάβο-Φωτιάς;» εμένα δεν μου βγάζεις από το μυαλό πως αυτό που βλέπαμε μόνο ο κάβο Φωτιάς δεν ήταν.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τι μου τσαμπουνάς βρε αθεόφοβε; Εε;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Το τι σου τσαμπουνάω εγώ είναι πολύ βασικό. Πάνω στη γέφυρα, τα χαράματα, αυτός ο ηλίθιος άρχισε τα δικά του. Δέκα αριστερά, πέντε δεξιά, μετά ξανά αριστερά, μετά ξανά δεξιά. Ανάποδα την μία, πρόσω την άλλη. Στην αρχή προσπαθούσα να βγάλω στίγμα και όλο του έλεγα «Κύριε Κυβερνήτα, ας πάρουμε αυτή την πορεία, μας βγάζει τσιφ στο νησί». Αυτός ο τρόμπας όμως τίποτα, που ν' ακούσει. «Βγάλε στίγμα και θα δεις, έτσι θα πάμε πιο γρήγορα». Γαμώ τον αντίχριστο του, κατάλαβες; Έτσι θα πάμε πιο γρήγορα κατά διαόλου. Δεν καθόταν στην καμπίνα του να συνεχίσει να πηδάει τη καργιόλα την Γιατρίνα! Θα είχαμε το κεφάλι μας ήσυχο!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τι έκανε λέει; Πότε πρόλαβε;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Το πότε πρόλαβε σε νοιάζει ή που εμείς δεν έχουμε καταφέρει ούτε την Μαγείρισσα να πηδήξουμε;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μην ξεχνάς, είναι και η Νοσοκόμα εδώ.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Ό,τι θέλεις λες! Όταν ξεμένει, σε ποια λες να ξεθυμένει;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Γι αυτό η μικρή το παίζει παρθένα;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Εσύ τι φαντάζεσαι;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τίποτα. Για το άλλο τί λες να κάνουμε;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Ξέρω γω; Νομίζω πως πρέπει να το πούμε και στους υπόλοιπους.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Ναι, ναι, αυτό είναι το καλύτερο. Σε λίγο έχει συσσίτιο. Άσε με ν' ανοίξω την συζήτηση και ρίξε καμμιά σπόντα.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Ρε για σπόντες είμαστε; Θα τους τα πω χύμα.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Δεν αφήνεις τις εξυπνάδες;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Πάω να ρίξω μια τελευταία ματιά στην γέφυρα και τα ξαναλέμε. (Φεύγει)

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Όρσε! (Μουτζώνει προς την μεριά της γέφυρας). Δεν είναι ικανοί τα μάτια τους να βγάλουν μόνοι τους. Φαντάσου να μην βρίσκουμε λιμάνι! Ας στο διάβολο, άκου ρε οι ηλίθιοι, τόσα χρόνια να ψάχνουν τους χάρτες και να μην είναι ικανοί να βρουν ένα κωλονήσι. (Προχωρά σιγά σιγά προς τους τρελούς) Βρε, βρε τα πουλάκια μου! Πώς τα πάτε; Πώς τα πάτε;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Αρκετά καλά. Εξάλλου όταν ξέρεις τι θα γίνει αύριο το σήμερα γίνεται αρκετά απλό, γίνεται εύκολο.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Και πώς στο διάβολο ρε Γιορδάνη ξέρεις το αύριο; Μπας και διαβάζεις τ' άστρα ή μπας και ρίχνεις τα χαρτιά;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν είπε κάτι τέτοιο, όλοι μας εξάλλου...

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: (Τον κλωτσά) Ρε σε ρώτησε κανένας εσένα; Τί πετάγεις σαν τσουτσούνα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γιατί με κλωτσάς; Οι άνθρωποι έχουν στόμα. Εκτός και αν δεν είσαι κάτι τέτοιο.

[Η ΑΝΤΙΓΟΝΗ μπαίνει ανάμεσά τους].

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Λες τα δικά σου και μετά παραπονιέσαι κιάλας που αρπάζεις τις κλωτσιές

σου! Θα βάλεις μυαλό ή θα σε φουντάρω για τσαμαδούρα στην θάλασσα;
ΜΑΝΩΛΗΣ: Τι πάθατε και λογομαχείτε στα καλά καθούμενα; Μιχάλη δώσε τόπο στην οργή!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Γιατί άμα δεν δώσει δηλαδή τι θα κάνει;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Εντάξει κύριε έχεις δίκιο. Θεσ τίποτα άλλο από μας;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μωρή ζουρλοπαντιέρα, μύγα σε τσίμπησε; Εγώ προσπαθώ να σας βοηθήσω και σεις τα δικά σας. Παρεξηγήθηκες τώρα. Και γιατί σε παρακαλώ; Επειδή είναι αυτός τρελός φταίω εγώ; Εσύ λες πως δεν σε καταλαβαίνω, και γω λέω δεν με καταλαβαίνεις εσύ. Έλα όμως που τρελός είσαι εσύ. Λοιπόν;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Δεν υπάρχει λοιπόν. Όλα είναι απλά. Όταν κάποιον τον πεις τρελό, αυτόματα παραδέχεσαι πως ο άλλος, ο οποιοσδήποτε άλλος, έχει δίκιο σε μια τους συζήτηση.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Εσύ πάλι αν και τρελός τα λες κάπως υποφερτά. Ρε Μανωλάκη, τι σόι παιχνίδι παίζεις; Μπας ρε κι έχει δίκιο η σκατόγρια;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Είναι χαμένος κόπος να ρωτάς, δεν θα καταλάβεις.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μωρέ εγώ κατάλαβα, εσύ να δω τί θα καταλάβεις όταν σε πλακώσουν στους ηλεκτρισμούς και δεις τον ουρανό σφοντύλι. (Παύση), Δεν μιλάς ε; Τότε να δεις όμως πως θα κελαηδήσεις!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Γιατί δεν μας αφήνετε ήσυχους;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Γιατί είσαστε τρελοί, γι' αυτό. Και γιατί είσαστε και αδύναμοι. Και γι' αυτό.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αυτό το τελευταίο είναι ολόκληρη η βιοθεωρία σου. Και όχι μόνο η δική σου δηλαδή, όλων σας αυτή είναι. Ο νόμος της ζούγκλας αναθεωρημένος απ' την απληστία.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Ρε Μιχαλιό μπορείς να καταλάβεις ότι όταν ανοίγεις το στόμα σου όλο βλακείες είσαι; Ο νόμος της ζούγκλας και πράσινα άλογα. Τί θα πει νόμος ρε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Να μια πολύ ωραία ερώτηση.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Βρε μπας και σε ρώτησα για να μου πεις αν είναι ωραία η ερώτηση; Σε ρώτησα για την απάντηση.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Και τι θες; Να σου απαντήσω με δυο λόγια;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Άσε, καλύτερα να μου γράψεις ένα βιβλίο. Άμα λέω πως σου 'χει λασκάρει για καλά! Δεν έχεις ακούσει που βγάζουν νόμους για το τι πρέπει να κάνουμε, ποιους ν' ακούμε και ποιους όχι; Λοιπόν τι σχέση έχει αυτό με την ζούγκλα; Και τι σχέση έχουν οι νόμοι με την απληστία; Οι νόμοι είναι νόμοι.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν έχω να προσθέσω τίποτα.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Αρχίσαμε και τις ειρωνείες. Αλλά εσύ δεν είσαι μόνο τρελός, είσαι και ανόητος.

[Μπαίνει η ΝΟΣΟΚΟΜΑ και η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ].

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Γειά σας, πως τα περνάτε; Θέλετε τίποτα;

ΓΙΑΝΝΑ: Μήπως είναι εύκολο να πάρω απ' τα πράγματα μου ένα βιβλίο;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μην τολμήσεις να σηκωθείς γιατί κι' γω δεν ξέρω τι θα κάνω.

ΓΙΑΝΝΑ: Και να σηκωθώ δεν θα τα βρω μια που κάπου μας τα έχουν κρύψει. Λοιπόν αδελφή;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Θα πρέπει να ρωτήσω τον Κυβερνήτη. Ποιο βιβλίο θέλεις;

ΓΙΑΝΝΑ: Τα ποιήματα του Χικμέτ.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Βρε παιδάκι μου, τι διαβάζεις τέτοια βιβλία; Θεσ να σου δώσω ένα που έχω εγώ; Το λένε «Ο καβαλάρης της νύχτας». Εε;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: «Ο καβαλάρης της νύχτας»! Ωραίος τίτλος για βιβλίο.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ωραίος; Αυτό είναι βιβλίο!

ΜΑΓΔΑ: Αφού κατάντησε έτσι το βιβλίο.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Δηλαδή είναι βιβλία αυτά τα άλλα ε; Κι αυτά δεν είναι;

ΓΙΑΝΝΑ: Είναι γι' άλλες ώρες και γι' άλλους ανθρώπους.

[Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ φεύγει τρέχοντας και μονολογώντας].

ΜΙΧΑΛΗΣ: Είναι αδύνατο να δει και να κατανοήσει την αλήθεια.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Για να την κατανοήσει το φτωχό της μυαλό χρειάζεται πολύ προσπάθεια με αμφίβολα αποτελέσματα.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Πρέπει να καταλάβετε πως για να θεραπευτείτε πρέπει να παρατήσετε αυτού του είδους τις σκέψεις.

ΜΑΓΔΑ: Να θεραπευτούμε; Από τι;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Από τι;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Από την μούρλα σας μωρέ, από την μούρλα σας. Κάθομαι τόση ώρα και σας ακούω κι απορώ που βρίσκω το κουράγιο και δεν σας αρχίζω με κάνα ραμπαδόξυλο. Άει σιχτήρ, πάω να φύγω γιατί δεν ξέρω αν κρατηθώ.

[Φεύγει από τον χώρο των τρελών και φαίνεται να μπαίνει και να κάθεται στον διπλανό χώρο, στο τραπέζι].

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Παίζεται με την υγεία σας. Δεν καταλαβαίνω γιατί ο γιατρός δεν σας δίνει πιο δυνατά φάρμακα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Τι να τα κάνουμε τα φάρμακα; Φάρμακα παίρνουν οι άρρωστοι.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μα κι αυτό που έχετε εσείς είναι μια μορφή αρρώστιας. Αφού υπάρχουν και για την δική σας περίπτωση φάρμακα γιατί δεν τα παίρνετε; Τι έχετε να χάσετε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Την υγεία μας, ξέρεις τίποτα πιο πολύτιμο;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μα δεν καταλαβαίνετε τίποτα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι δεν καταλαβαίνουμε τίποτα. Εσείς τι φάρμακα παίρνετε; Πόσα παίρνετε; Είναι δυνατά;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μα δεν έχω τίποτα!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αυτό είναι το χειρότερο απ' όλα. Μόνο που το τίποτα αυτό πάει για το περιεχόμενο.

ΓΙΑΝΝΑ: Γιατί εκνευρίζεσαι; Πρώτη φορά είναι που γίνεται αυτή η συζήτηση;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι, και δεν θάνα κι η τελευταία, κι αυτό είναι που με εκνευρίζει. Κάθε φορά τα ίδια.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Αν είναι να θυμώνεις έτσι, καλύτερα να μην συζητάμε καθόλου. Αυτό είναι το χειρότερο απ' όλα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σωστά. Λοιπόν πως είναι ο καιρός σήμερα;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ο καιρός; Αα ο καιρός. Μάλλον καλός. Σας πείραξε που είσαστε κλεισμένοι εδώ μέσα; Γι' αυτό ρωτάτε;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Είμαστε κλεισμένοι; Δεν το κατάλαβα αδελφή. Δεν φαίνεται. Εξάλλου δεν θάνα κι για πολύ ακόμα, έτσι δεν είναι;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μα ναι, θα φτάσουμε στην... στον προορισμό μας ήθελα να πω και σύντομα μάλιστα.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Μην στεναχωριέσαι και ξέρουμε τον προορισμό μας.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μα μην παίζετε με τις λέξεις.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Λέξεις; Δεν εννοώ κάτι τέτοιο δεσποινίς. Εννοώ πως ξέρω πως πηγαίνουμε στο νησί με το μεγάλο τρελοκομείο, που δεν έχει ούτε φάρμακα ούτε γιατρούς.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Υπερβάλλεται!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Καθόλου αδελφή, καθόλου δεν υπερβάλλει. Μα δεν μας πειράζει. Θα μπορέσουμε ίσως τελικά εκεί κάτι να κάνουμε.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ναι, ναι! Έτσι είναι που τα λέτε! (Κοιτά το ρολόι της) Πρέπει να πηγαίνω όμως γιατί έχω υπηρεσία. Γειά σας.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Στο καλό. (Φεύγει)

[Μπαίνει η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ από πίσω και προχωρά προς τον ΕΠΙΜΕΛΗΤΗ που κάθεται από

ώρα δίπλα στο τραπέζι διαβάζοντας μια εφημερίδα].

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μπα εδώ είσαι; Δεν έκατρες ν' αστειευτείς καθόλου με τους τρελούς;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Δεν με παρατάς; Εε δεν με παρατάς καλύτερα λέω εγώ!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μωρέ καθόλου μυαλό δεν έχετε; Πάτε εκεί μέσα και σας κάνουν ρεζίλι κάτι παλιοαναρχικοί;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Άκου να σου πω, τώρα είμαστε μόνοι μας. Λοιπόν κλείσε το στόμα σου να μην σ' αρχίσω στις χριστοπαναγίες και ηρεμήσεις.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Για πρόσεχε!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: (Χτυπάει με δύναμη τα χέρια του στο τραπέζι) Γαμώ τον αντίχριστό σου! Θα κλείσεις το στόμα σου;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: (Σταυροκοπιέται) Ήμαρτον Κύριε!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Ρε άει σιχτήρ επιτέλους! Δεν μας φτάνουν τ' άλλα προβλήματα έχουμε και σένα: «Ήμαρτον Κύριε, Χριστός και Παναγία, Θεός φυλάξει, θου Κύριε φυλακὴν τω στόματί μου, Αμήν»!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Πω, πω, πω! Φαντάσου να μίλαγα. (Φεύγοντας) Φαντάσου να μίλαγα τι θα έλεγε!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Άντε τώρα σ' αυτήν την σκατόγρια να της μιλήσεις για το τί συμβαίνει.

(Μπαίνει η νοσοκόμα) Ας δούμε μ' αυτήν την κότα τί γίνεται. Τέλεψες με τους τρελούς;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Τι να τελειώσω; Κατά βάθος φταίνε οι ίδιοι για την κατάστασή τους.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Οι τρελοί;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Οι τρελοί.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Εε καλά, όταν λέμε φταίνε, κάτι παθαίνει το τσερβέλο τους και στρίβει η βίδα τους.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Όχι έτσι, αν ήταν έτσι, δεν πειράζει.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Αλλά;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Αυτοί πηγαίνουν φυρί φυρί. Πιστεύω πως θέλαν και τρελάθηκαν. Μπορεί κάπου να διάβασαν μερικά πράγματα για σπουδαίους ανθρώπους κι από εκεί και πέρα άρχισαν να κάνουν ότι θα κάναν και εκείνοι. Όμως εσείς που πάτε έτσι γυμνοί;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μωρέ δεν τους χέζεις αυτούς και που 'σαι, το πρωί ο Λοστρόμος κάτι μου έλεγε για την γέφυρα και όλο της το συνάφι. Θέλει τώρα στο φαγητό να το συζητήσουμε όλοι μαζί.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Τίποτα εξυπνάδες πάλι;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τα πράγματα είναι σοβαρά και τέρμα τ' αστεία. Φαίνεται πως χαθήκαμε ή σχεδόν χαθήκαμε!

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Αα!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Ου μωρή! Τέλος πάντων κατάλαβε ότι όταν μιλάω για το τομάρι μου μιλάω σοβαρά.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Αυτό το ξέρω.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Αφού το ξέρεις λοιπόν, θέλω βοήθεια για να βγάλουμε άκρη. (Παύση) Πριν έρθεις είχαμε κάτι χριστοπαναγίες με την παλιόγρια και δεν ξέρω τι διάβολο θα γίνει. Εγώ θα της μιλάω κι αυτή θα σταυροκοπιέται.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ακόμα και όταν θες να μιλήσεις σοβαρά έχεις έναν εντελώς δικό σου τρόπο να τα κάνεις όλα μούσκεμα.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Βρε μόλις μπήκε άρχισε να με κοροϊδεύει. Αλλά τέλος πάντων, ας την αυτήν. Μπορείς να κάνεις τίποτα και να μείνει ν' ακούσει; Το πολύ πολύ ας την να σε χεριάσει λίγο.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Τι είναι αυτά που λες, αλλά θα κάνω ότι μπορώ! Μόνο μην αρχίσεις μαζί με τον άλλο να φωνάζετε και να βρίζετε, έτσι;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Λόγω τιμής τίποτα! (Τα μεγάφωνα φωνάζουν «Ωρα μεσημεριανού φαγητού»). Να, όπου νάναι θάρθει κι ο Λοστρόμος και θα στα πει κι αυτός.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Περίμενέ τον εσύ και γω θα πάω για την Μαγείρισσα, δεν χρειάζεται να τ' ακούω δυο φορές.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Κάνε ότι θες.

[Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ φεύγει ενώ ο ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ψάχνει στο ραδιόφωνο να βρει κάτι].

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Κοίτα που βουβάθηκε, ούτε παράσιτα δεν βγάζει. (Το χτυπά) Βρε γαμημένο θα παίξεις τίποτα; Βρε που να πάρει ο διάολος λες και μας κόψαν την επαφή με τον κόσμο. (Παύση) Λες νάσαι τόσο σοβαρά τα πράγματα;

[Φεύγει τρέχοντας ενώ φωνάζει τον ΛΟΣΤΡΟΜΟ. Τα φώτα ανάβουν στον χώρο των τρελών].

ΜΑΝΩΛΗΣ: Σε λίγο τα βάσανά μας τελειώνουν.

ΓΙΑΝΝΑ: Σε λίγο τα βάσανά μας αρχίζουν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Όχι, τα βάσανά μας ούτε αρχίζουν, ούτε τελειώνουν. Είναι μέρος της ζωής μας. Μόνο οι συνάνθρωποί μας αλλάζουν. Εδώ που πάμε τώρα απλά και σκέτα κόβονται εντελώς οι γέφυρες επικοινωνίας με τους άλλους. Ίσως ανοίγει ένας άλλος δρόμος.

ΜΑΓΔΑ: Μήπως έτσι δεν ήταν πάντα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι, τουλάχιστον για μένα δεν ήταν πάντα έτσι.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Δηλαδή;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν ήταν πάντα έτσι. Ο αγώνας ποτέ δεν ήταν ξεκομμένος από την δυνατότητα της επικοινωνίας. Είναι αυτή που τον κατευθύνει, που τον χρωματίζει, είναι αυτή που στο κάτω-κάτω καταξιώνει την θυσία.

[Σιωπή].

ΓΙΑΝΝΑ: Θες να πεις πως κάπου μέσα στον αγώνα ηρωοποιείς τον εαυτό σου για να μπορέσεις να επιβιώσεις;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι υποχρεωτικά για επιβίωση. Γιάννα, όσο κι αν είναι εγωιστικό που το λέω υπάρχει και η επιβράβευση. (Σκύβει το κεφάλι)

ΜΑΓΔΑ: Δεν πειράζει. (Του χαϊδεύει τα μαλλιά).

ΜΑΝΩΛΗΣ: Αρκεί νάρθει η μέρα που η επιβράβευση αποσύρεται και δίνει την θέση της στην προσφορά.

ΓΙΑΝΝΑ: Ξέρεις τί προτείνεις;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Ξέρω.

ΓΙΑΝΝΑ: Μπορείς;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Προσπαθώ.

ΓΙΑΝΝΑ: Μπορείς;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Προσπαθώ Γιάννα, προσπαθώ και προσεύχομαι ώστε να μπορέσω στο τέλος να περάσω από τον αγώνα στην θυσία.

[Η ΜΑΓΔΑ προχωρά στην ΓΙΑΝΝΑ και την τραβά απ' το μπράτσο].

ΜΑΓΔΑ: Άστον γλυκιά μου, μην τον πιέξεις γιατί αυτός προσπαθεί να περάσει στη θυσία στη μέση του αγώνα.

ΓΙΑΝΝΑ: Έχεις δίκιο. Συγνώμη.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Δεν πειράζει, δεν είναι κακό η ερώτηση της Γιάννας ν' ακούγεται συνέχεια στα αυτιά μου γιατί όλοι μας έχουμε την τάση να ξεχνάμε και να αποκοιμίζουμε τον εαυτό μας με ηρωικά λόγια και να πέφτουμε στην παγίδα που με τόση μανία καλούμε τους άλλους να αποφεύγουν.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Πάντως εγώ δεν νομίζω να μπόρεσα ποτέ να ξεφύγω απ' το όνειρο της επιβράβευσης.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Εξακολουθώ να πιστεύω πως δεν υπάρχει σ' αυτό τίποτα το κακό. Η πρωτοπορία ήταν και θα είναι επώνυμη.

ΜΑΓΔΑ: Κι όμως, παρόλο που για τους άλλους, αυτούς που έχουν ανάγκη, μια τέτοια

επώνυμη προσφορά είναι το μέγιστο που επιθυμούν, η επωνυμία, η επιβράβευση, η προσωπική τέλος πάντων ικανοποίηση, δεν δίνει εκείνη την γαλήνη που μόνο η προσφορά δίνει.

[Όλοι σιωπούν. Στον διπλανό χώρο μπαίνει η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ].

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Αχ και να μπορούσαν νάναι μια φορά στην ώρα τους, μια φορά μόνο.
(Μπαίνει ο ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ και σωριάζεται σε μια καρέκλα). Τι έχεις πάλι του λόγου σου; Σαν... σαν πεθαμένος είσαι!

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Κάτσε να 'ρθουν και οι άλλοι για να μην τα λέω ξανά και ξανά.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Τόσο σοβαρά είναι;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Δεν με.... άσε γιατί θα σε ψάχνουμε πάλι. Βάλε κάνα φλυτζάνι καφέ.

[Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ σηκώνεται και προχωρά για τον καφέ ενώ εκείνη την στιγμή μπαίνουν ο ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ και η ΝΟΣΟΚΟΜΑ].

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μπας και θέλετε και εσείς καφέ;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Γιατί εμείς κατουρήσαμε στο πηγάδι; Βάλε για όλους.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Θα προσέξετε πώς μιλάτε γιατί δεν μπορώ συνέχεια να προσπαθώ να την ηρεμήσω.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ-ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Καλά, καλά.

[Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ τους δίνει καφέ και κάθονται όλοι στο τραπέζι εκτός από την ίδια που στέκεται όρθια ακουμπώντας στο τραπέζι της καφετέριας].

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Λοιπόν;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Χαθήκαμε!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Γιατί; Με τις ανοησίες σας θύμωσε ο καπετάνιος;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Γαμώ τον αντίθεό μου. Άκουσε μια φορά χωρίς να βιάζεσαι να ανοίξεις τον βόθρο που έχεις για σκατόστομα!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μα είπε χαθήκαμε. Από ποιόν χαθήκαμε;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Μωρέ τέτοια χασίματα σιγά μην με νοιάζουν. Όταν λέω χαθήκαμε, εννοώ πως χάσαμε τον δρόμο μας (Παύση) Πού στο διάολο βρισκόμαστε σ' αυτήν την κωλοθάλασσα;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Δηλαδή θες να πεις πως χαθήκαμε;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: (Ειρωνικά) Όχι, θέλει να πει πως χαθήκαμε. Άει σιχτήρ μ' αυτές τις γυναίκες, μέχρι να καταλάβουν τι γίνεται!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Εγώ έχω εμπιστοσύνη στον καπετάνιο. Δεν μπορεί, αυτός θα βρει τον δρόμο μας. Ξέρει αυτός.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Αυτός ο μαλάκας δεν ξέρει τι του γίνεται, άκου θα βρει τον δρόμο μας. Ο δικός σου είναι στην γέφυρα σουρωμένος και ότι του κατέβει στην ξερή του την κεφαλα το λέει. Το μόνο που έχει όμως στο μυαλό του είναι πότε θα γυρίσει στην καμπίνα του να σφυρίξει κανέναν στην γιατρίνα,

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μα δεν μπορεί.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Τι εννοείς; Ό,τι δεν μπορεί να την γαμήσει;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Όχι, λέω πως δεν μπορεί να χαθήκαμε.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μπορεί και παραμπορεί.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Δεν μπορεί. (Αναφυλλητό)

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Σου είπα πως μπορεί και πάψε να κλαψουρίζεις σαν κότα. Το έλεγξα κι εγώ. Βρισκόμαστε στο μέσο του πουθενά κι έρχεται κι ένα μπουρίνι ξεγυρισμένο που μας βλέπω σούμπιτους στον πάτο. Και όχι τίποτα άλλο, αλλά θα πάω και καυλωμένος!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Εκεί το μυαλό σου εσένα.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τι να γίνει; Ο καθένας με τα χούγια του.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Σταματήστε πάλι το τσάκωμα. Να δούμε τους κινδύνους;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: (Δυνατά και έξαλλα) Θα χτυπήσουμε σε κανέναν ύφαλο και θα πάμε τσιφ στον πάτο. Αυτό είναι που θα γίνει και τ' άλλα είναι μαλακίες.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Κάτσε βρε παιδί μου, εντάξει! Αλλά μήπως και τα παραλές;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Να χαρείς, μην αρχίζεις και εσύ τα ίδια!
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Καλά, καλά, ηρέμησε! (Παύση) Ας δούμε τα πράγματα όσο πιο απλά γίνεται. Έστω ότι χαθήκαμε. Εμείς να παραδεχτώ ότι τους χάσαμε. Αυτοί όμως δεν ξέρουν που βρισκόμαστε;
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Αυτοί; Ποιοι αυτοί;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Μιλάς για την βάρδια του Υπουργείου; Ξέρω γω τί πάθανε κι αυτοί; Αφού σου λέω ότι όχι μόνο δεν ξέρουμε που βρισκόμαστε αλλά έχουμε χάσει και την επικοινωνία μαζί τους. Όλα τα όργανα κάνουν σαν τρελά και όλοι οι ασύρματοι βουβάθηκαν.
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: (Σταυροκοπιέται) Ήρθε η ώρα! Ήρθε η ώρα!
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Καλέ για ποια ώρα μιλάει αυτή;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Για ποια ώρα μιλάς μωρή;
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Η συντέλεια των αιώνων! Ήρθε η ώρα!
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Την γαμάς τώρα ή δεν την γαμάς; Δεν μας παρατάς με τις μαλακίες σου! (Παύση) Βρε Λοστρόμε, νομίζεις πως θάταν αρκετό αν φορέσουμε κάνα σωσίβιο;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Μ' αυτήν την παγωνιά στην θάλασσα; Ούτε δυο ώρες δεν θα κρατήσουμε.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Γιατί δεν μπαίνουμε στις βάρκες;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Γιατί οι κωλομηχανισμοί που τις κατεβάζουν είναι κολλημένοι εδώ και χρόνια και κανένας πούστης δεν ασχολήθηκε ποτέ μαζί τους.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Γιατί τώρα νομίζω πως ο κωλοπούστης που αναφέρεσαι είσαι εσύ ο ίδιος;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Δεν είμαι υπεύθυνος βρε παπάρια! Ζήτησα να επισκευάσουν τις μπίγες και μου είπαν πως θα παραγγείλουν τ' ανταλλακτικά και όταν θα κάνουμε επισκευή κάτι θα γίνει.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Δηλαδή τώρα δεν έχουμε βάρκες;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Ακριβώς.
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Ιησούς Χριστός νικά και όλα τα κακά σκορπά!
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Παράτα μας.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Αφήστε την ήσυχη, στο κάτω-κάτω απ' ότι φαίνεται δεν έχετε να προτείνετε και τίποτα καλύτερο. Έχετε;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Όχι. (Παύση) Αλλά τι πρέπει να κάνουμε; Να κάτσουμε να κλαίμε; Ή να το ρίζουμε στις προσευχές;
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μόνο ένα θαύμα μπορεί να μας σώσει.
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Αρχισες και εσύ τις ανοησίες;
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τι είπα πάλι;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: (Τον μιμείται) «Μόνο ένα θαύμα μπορεί να μας σώσει». Σιγά σιγά θα μου πεις να ζητήσουμε από τους τρελούς να κάνουν κανένα μαγικό. (Μακριά παύση)
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Βρε, θυμάσαι που ήξεραν ότι θα χάσουμε την πορεία μας; Και μόνο αυτό; Εκείνο το άλλο;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Ποιο άλλο ρε Επιμελητή; Να με τρελάνεις πας;
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Δεν θυμάσαι εκείνο που έλεγαν για τις επικοινωνίες; Για τα πεδία που άμα πέσουν, τέλος όλα;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: (Παγωμένα) Δίκιο έχεις, αλλά να... όταν σου λέει η εξουσία πως είναι τρελοί, τι να κάνεις; (Μουτζώνει την γέφυρα) Όρσε και στην εξουσία. Μας πήραν στο λαιμό τους τα παπάρια!
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Λες να θύμωσαν οι... (δείχνει προς την μεριά των τρελών) που τους μιλούσαμε έτσι;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Δεν καταλαβαίνω τι λέτε. Μπορείτε να μας εξηγήσετε και εμάς;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Αδελφούλα πολύ πίσω έμεινες. Να, ο συνάδελφος και εγώ είπαμε πως όλο το κόλπο είναι της εξουσίας για να διατηρήσει τα οφίτσιά της.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Και τα παιδιά μέσα είναι τελικά καθαρά.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Δηλαδή δεν είναι τρελοί;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Αυτό.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Και είναι δηλαδή... δηλαδή ξέρουν;
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Κι αυτό.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Επομένως μπορεί κάτι να γίνει.
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μόνο ένα θαύμα μπορεί να μας σώσει.
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Κατά πως φαίνεται.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Πρέπει να τους καλοπιιάσουμε, γιατί αλλιώς δεν νομίζω πως θα πετύχουμε τίποτα.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Εγώ όμως κρυφάκουγα αυτά που έλεγαν κι ο Μανώλης είπε πως όλα τελειώσανε!
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Ποια όλα; Ποιος τόπε αυτό;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Να χαρείς μην πετάγεσαι σαν... γιατί θα...
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Έλα τώρα, πάψε να είσαι εκνευρισμένος. Κανείς δεν πετάγεται.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Δεν λέω όλοι τους είναι πολύ συμπαθητικοί. Αλλά κι αυτό πάλι;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Γιατί; Πρώτη φορά είναι που συμβαίνει κάτι τέτοιο; Εδώ αν διαβάσεις στην Ιστορία όλο τέτοια χουνέρια περιγράφονται.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Δηλαδή φανταζόσαστε πως ο Κυβερνήτης το ξέρει;
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μπα, το παιγνίδι είναι στημένο από ψηλά.
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μα τότε να τους καλοπιιάσουμε. (Παύση) Θα τους πάω καφέ και κέικ και επ' ευκαιρία θα τους ρωτήσω. (Κάνει να φύγει) Όμως φοβάμαι κιόλας, ποιος θάρθει μαζί μου;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Περίμενε, καλύτερα να τους φέρω εγώ εδώ και βλέπουμε.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Ας γίνει έτσι κι ο θεός βοηθός.
[Ο ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ φεύγει και αμέσως εμφανίζεται στον χώρο των τρελών].
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Γειά χαρά. Πως πάμε;
ΓΙΑΝΝΑ: Πως να πάμε; Ας πούμε καλά.
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Να, έλεγα μήπως πιαστήκατε εδώ μέσα να ερχόσαστε δίπλα στο Καρέ για κάνα καφεδάκι.
ΜΙΧΑΛΗΣ: Ευχαριστούμε πολύ, αλλά να μην σας βάλουμε σε κόπο.
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Έλα βρε Μιχαλάκη, μπας και παρεξηγήθηκες μ' αυτά που είπαμε προηγουμένως; Αστείο ήτανε.
ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι φίλε μου, με τίποτα! Να παρεξηγηθούμε; Για ποιο λόγο;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Μα να αυτό μου 'λεγε και ο Επιμελητής. Τα συζητάγαμε μέσα και μου είπε: «Ρε Λοστρόμε, παρά ήσουν άγριος και τα παιδιά δεν θα κατάλαβαν ότι ήτανε αστείο». «Λες;» του λέω. Και μετά σκέφτηκα «Άσε, θα πάω να τους ζητήσω να έρθουν εδώ για έναν ζεστό καφέ». Όλοι συμφώνησαν. «Ναι, ναι, να πας» μου είπαν. Και να 'μαι.
(Παύση) Λοιπόν;
ΜΑΓΔΑ: Λοιπόν τι;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Θα 'ρθείτε;
ΜΑΓΔΑ: Που;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Δίπλα, στο καρέ.
ΜΑΓΔΑ: Τι είναι αυτό;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Το καρέ; Αα, έτσι λέμε στο ναυτικό το εστιατόριο μας. Είναι κάτι σαν καθιστικό και τραπεζαρία. Λοιπόν;

ΜΑΓΔΑ: Εγώ θα 'ρθω, θέλω να ξεμουδιάσω.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Δεν ξυπνάς και τον δικό σου;

ΜΑΓΔΑ: Αμαρτία είναι να τον ξυπνήσω.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Αα μην μου το χαλάς, επιμένω. (Τον ξυπνά) 'Έε φίλε, ξύπνα, το κατάστημα κερνάει ζεστό καφέ και κέικ. Είσαι;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Τώρα που με ξύπνησες τι να πω, όχι;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Και βέβαια δεν θα πεις όχι. (Τον πιάνει αγκαζέ) Λοιπόν μπρος όλοι μαζί φύγαμε.

[Φεύγουν δεξιά και μετά από λίγο εμφανίζονται από την αριστερή μεριά της σκηνής].

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μαγείρισσα, πρόσεξε τι θα πεις και πως θα το πεις γιατί αλήθεια σου λέω, αν κάτι πάει στραβά θα σε καρυδώσω.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Δεν μιλάω καθόλου και κανονίστε μόνοι σας.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Γειά χαρά. Πώς πάμε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Πως πάμε, που πάμε, τι σημασία έχει! Τέλος πάντων όμως ας πούμε καλά για να τελειώνουμε.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Έλα ρε Μιχάλη, δεν είναι και τόσο τραγικά τα πράγματα. (Παύση) Είναι ωραίο νησί, θα δεις. Μετά θα είμαστε σχεδόν ελεύθεροι.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σχεδόν ελεύθεροι, σχεδόν καλά, σχεδόν άνθρωποι.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Τι να κάνουμε; Υπομονή.

ΜΑΓΔΑ: Είπαμε κάτι για καφέ ή θυμάμαι λάθος;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: 'Ωω συγνώμη, με την κουβέντα ξεχάστηκα. Καθήστε όμως, μην στέκεστε όρθιοι.

[Κάθονται στο τραπέζι ενώ η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ τους σερβίρει καφέ].

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Λοιπόν; Καμιά ιδέα;

ΜΑΝΩΛΗΣ! Πάνω σε τι;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Πάνω στον προορισμό μας. Πως τα βλέπεις τα πράγματα;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Δύσκολα. Για αλλού ξεκινάμε και μάλιστα με πολλά όνειρα στις βαλίτσες μας αλλά δυστυχώς η ζωή αλλού μας πάει. Εσύ από μικρός ήθελες να γίνεις ναυτικός;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μπα, είμαι βουνησίος. Την θάλασσα ούτε που την ήξερα. Όμως η πείνα...

ΜΑΝΩΛΗΣ: Αυτό εννοώ. Και τώρα είσαι ευχαριστημένος;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Γιατί να είναι ευχαριστημένος; Χαμένος είναι κι αυτός όπως όλοι μας!

ΜΑΓΔΑ: Όλοι σας το ίδιο αισθανόσαστε;

[Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ και η ΝΟΣΟΚΟΜΑ σκύβουν το κεφάλι ενώ ο ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ κάτι λέει μέσα από τα δόντια του].

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Δεν σε άκουσα, μίλα πιο καθαρά!

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Δεν είπα τίποτα το σοβαρό! Επανέλαβα απλά ότι όλοι μας στο ίδιο καζάνι βράζουμε.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δυστυχώς φίλε μου έτσι είναι τα πράγματα. Από ένα σημείο και μετά, η τύχη είναι κοινή για όλους.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ο Λοστρόμος μας έλεγε πως έρχεται άγρια φουρτούνα. Εσείς τι λέτε γι' αυτό;

ΓΙΑΝΝΑ: Εμείς κορίτσι μου είμαστε συνηθισμένοι στις φουρτούνες. Από φουρτούνες, άλλο τίποτα!

[Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ τραβάει τον ΕΠΙΜΕΛΗΤΗ λίγο παράμερα και του μιλάει συνωμοτικά].

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Αυτοί θα μας αφήσουν πρώτα να τσακιστούμε και μετά θα αναλάβουν να κάνουν το οτιδήποτε. Κι αν εμείς πνιγούμε;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Ησύχασε μωρή. Θα προσπαθήσω να πάω με τα νερά τους. (Στρέφεται προς

τον ΜΑΝΩΛΗ). Εμμανουήλ... έτσι δεν σε λένε;
ΜΑΝΩΛΗΣ: Πολύ επίσημο δεν ακούγεται;
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Ναι, αλλά αυτό δεν είναι το όνομά σου;
ΜΑΝΩΛΗΣ: Αυτό, τουλάχιστον έτσι θυμάμαι ότι με βάφτισαν.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Υπήρχε κάποιος λόγος;
ΜΑΝΩΛΗΣ: Που με βάφτισαν ή που που έδωσαν αυτό το όνομα;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: (Γελάει ψεύτικα) Είσαι αστείος. Άκου που σε βάφτισαν! Προφανώς για το όνομα μιλάει.
ΜΑΝΩΛΗΣ: Όλα τα ονόματα έχουν την σημασία τους αλλά και την δύναμή τους που αν την καταλάβεις μπορείς να κινηθείς καλύτερα στην ζωή σου.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Δηλαδή;
ΜΑΝΩΛΗΣ: Το δικό μου όνομα για παράδειγμα σημαίνει «ο κύριος σώζει».
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Σε σώζει από τι;
ΜΑΝΩΛΗΣ: Αυτό μένει να το δω. Μέχρι στιγμής προσπαθώ να γίνω αυτό που κουβαλάει το όνομα σαν βασική του ιδιότητα.

[Ο ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ τραβάει παράμερα τον ΕΠΙΜΕΛΗΤΗ].

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Τα βλέπεις; Ο άλλος ο μαλάκας στην γέφυρα νομίζει ότι αυτοί είναι τρελοί. Αν και οι άλλοι είναι το ίδιο με αυτόν, ο Θεός μας λυπήθηκε και μας έστειλε βοήθεια.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Η καργιόλα η γιατρίνα φταίει, ο δικός μας ο μαλάκας δεν ξέρει να ξεχωρίσει μια παρθένα από μια πουτάνα. Ρώτα όμως τον Ιορδάνη, γιατί αυτόν δεν τον πολυκαταλαβαίνω.

[Ο ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ πλησιάζει τον ΙΟΡΔΑΝΗ που κάθεται στην άκρη του τραπεζιού με σκυφτό το κεφάλι].

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Είναι εντάξει ο καφές Ιορδάνη; Έτσι δεν είπαμε πως σε λένε;
ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Έτσι!
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Από τον ποταμό;
ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Από ποιόν ποταμό;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Λέω αν πήρες το όνομά σου από τον Ιορδάνη τον ποταμό.
ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Που σου ρηθε πάλι αυτό; Δεν ήξερα ότι οι άνθρωποι παίρνουν ονόματα από ποτάμια. Θα μου πεις πως υπάρχουν τέτοια επίθετα, συμφωνώ, αλλά ονόματα;
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Άρα;
ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Όχι, το όνομά μου δεν παραπέμπει πουθενά. Αναφέρεται καθαρά σε μένα.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Η κυρία γιατρός μου φαίνεται πως κάτι είπε για κάποιον Τζορντάνο. Κάνω λάθος;
ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Δεν...
ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Δεσποινίς μου, γιατί επιμένετε; Ο Ιορδάνης όταν του μιλάνε γ' αυτό, κλείνεται στον εαυτό του. Σας παρακαλώ λοιπόν ας αλλάξουμε θέμα.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Όπως θέλετε. Ο Εμμανουήλ όμως ήταν αυτός που μίλησε για την δύναμη των ονομάτων και μάλλον αυτό κέντρισε την περιέργειά μας αν και αυτό δεν είναι το πρόβλημά μας.
ΜΑΓΔΑ: Και ποιο είναι αλήθεια το πρόβλημά σας, γιατί δεν καταλαβαίνω και πολλά. Μας φερόσατε πολύ καλά και δεν είμαστε συνηθισμένοι σε τέτοια συμπεριφορά.
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Είπαμε να σας κεράσουμε έναν καφέ. Αυτό δεν είναι και κάτι το σπουδαίο. Είναι;
ΜΑΓΔΑ: Είναι, πιστεψέ με ότι είναι. Τελευταία φορά που κάποιος με κέρασε κάτι ήταν όταν δούλευα σε ένα καμπαρέ.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Σερβιτόρα;
ΜΑΓΔΑ: Όχι, κονσομασιόν έκανα. Εκεί τον γνώρισα.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Για ποιόν μιλάς;

ΜΑΓΔΑ: Τον Εμμανουήλ. Μου είχε χαμογελάσει και εγώ τότε τα παράτησα και πήγα μαζί του.

[Ο ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ τραβάει από το μανίκι με βιάση τον ΕΠΙΜΕΛΗΤΗ σε μια άκρη].

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Θες ν' ακούσεις κι άλλα; Η Μαγδαληνή και ο Εμμανουήλ! Αυτός ο ψωλαρχίδης ο κυβερνήτης μας, τίποτα δεν κατάλαβε;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μωρέ σκάσε μην σε ακούσουν! Για να κάνουν τους τρελούς έχουν τους λόγους τους. (Απευθύνεται στον ΜΙΧΑΛΗ που μέχρι τότε δεν έχει πει λέξη). Μιχάλη, θέλεις λίγο κέικ ακόμα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ευχαριστώ, η αλήθεια είναι πως θ' αργήσουμε να ξαναφάμε κάτι τόσο νόστιμο.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Και με τους άλλους, που βρεθήκατε;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Οι άλλοι είμασταν κλεισμένοι μέσα. Εκεί γνωριστήκαμε.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μέσα; Πού μέσα;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Μωρή βγάλε τον σκασμό! Στο τρελάδικο προφανώς. Μείνε στο θέμα με τα ονόματα καλύτερα. (Απευθύνεται στην ΑΝΤΙΓΟΝΗ). Το Αντιγόνη από την αρχαία Ελληνίδα ή έτυχε;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα σαν τύχη και τίποτα δεν είναι τυχαίο.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Η αρχαία Ελληνίδα λοιπόν είναι...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Αυτή η ίδια!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Και η Ιωάννα; Από πού είναι; Ρωτάω γιατί δείχνει σαν ξένη!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Η καταγωγή της είναι από την Βόρεια Γαλλία. Αυτό όμως τι σημασία έχει;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Καμία, καμία! Μια χαρά όνομα είναι. Να πούμε όμως τίποτα άλλο;

ΜΑΓΔΑ: Εσείς μας καλέσατε, διαλέξτε το θέμα.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Αν έχουμε χαθεί, ποιος μπορεί να μας πει που πρέπει να πάμε; Εννοώ σε ποια κατεύθυνση;

ΜΑΓΔΑ: Εξαρτάται. Για όλα υπάρχει η κατάσταση συνείδησης που βρίσκεται το άτομο και εκεί που θέλει να πάει. Τι ισχύει εδώ; Αλλά πως σε λένε;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Είμαι ο Λοστρόμος του πλοίου.

ΜΑΓΔΑ: Αυτό το ξέρω, το όνομά σου ποιο είναι.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Εδώ δεν χρησιμοποιούμε ονόματα.

ΜΑΓΔΑ: Όπως θέλεις, αλλά πως σε λένε;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Χαράλαμπο.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Σε λένε Χαράλαμπο;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Ναι, δεν σου αρέσει;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Όχι, δεν είναι αυτό, απλά τόσο καιρό μαζί και δεν το ήξερα.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Εσένα πως σε λένε;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μαργαρίτα.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Εμένα με βάφτισαν Καλλιόπη αλλά με φώναζαν Πίτσα.

ΜΑΓΔΑ: Το Καλλιόπη είναι πιο ωραίο όνομα από το Πίτσα. Εσένα πιο σου αρέσει περισσότερο;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Δεν ξέρω! Κανένας ποτέ δεν με ρώτησε πως ήθελα να με φωνάζουν!

ΜΑΓΔΑ: Εδώ μέσα πως σε φωνάζουν;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μαγείρισσα.

ΜΑΓΔΑ: Χωρίς όνομα;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Χωρίς. Εξάλλου τι σημασία έχει; Εδώ είσαι αυτό που κάνεις σαν δουλειά, τα άλλα δεν έχουν καμμία σημασία.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: (Σιγανά) Εμένα με βάφτισαν Χριστόφορο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Χαράλαμπος, Χριστόφορος, Μαργαρίτα και Καλλιόπη λοιπόν. Χάρηκα που σας γνώρισα και ας είναι μόνο για λίγες ώρες.

[Επικρατεί αναστάτωση. Όλοι μιλούν με όλους].

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Δεν μου απαντήθηκε όμως η απορία μου. Ξέρει κάποιος που πάμε;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Η επιμονή σου στην ίδια ερώτηση με βάζει σε σκέψεις. Περιμένεις κάποια συγκεκριμένη απάντηση;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Δεν ξέρω! Αλλά νομίζω πως όλοι μας περιμένουμε την ίδια απάντηση. Δεν είναι έτσι;

[Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ και ο ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ νεύουν καταφατικά].

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Μήπως εσείς ξέρετε κάτι περισσότερο;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Πίστευα πως η ερώτησή σας είναι ρητορική αλλά έχω την αίσθηση ότι αυτό δεν είναι σωστό.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Υπάρχουν και τέτοιες ερωτήσεις; Πρώτη φορά το ακούω αυτό και δεν ξέρω τι θα πει όμως η ερώτησή μου είναι ξεκάθαρη. Ο Λοστρόμος μας είτε πως στην γέφυρα χάσανε τον δρόμο. Άρα;

ΓΙΑΝΝΑ: Άρα τι;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Άρα εσείς πρέπει να ξέρετε.

ΓΙΑΝΝΑ: Πως μπορεί να ξέρουμε;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μα αυτό αποδεικνύει ότι δεν είσαστε τρελοί!

ΓΙΑΝΝΑ: Αυτοί που είναι στην γέφυρα έκαναν λάθος στην πορεία του σκάφους και αυτό αποδεικνύει ότι εμείς δεν είμαστε τρελοί;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ακριβώς.

ΓΙΑΝΝΑ: Μπορούμε αυτό να το αφήσουμε λίγο στην άκρη; Προς το παρόν έχουμε άλλα πράγματα να κάνουμε.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Ό,τι πεις. Εμείς δεν έχουμε καμιά αντίρρηση.

[Η ΜΑΓΔΑ πλησιάζει τον ΜΑΝΩΛΗ και του σκουπίζει το μέτωπο. Μετά γυρνάει προς την ΝΟΣΟΚΟΜΑ και της απευθύνεται με γλυκύτητα].

ΜΑΓΔΑ: Είναι εύκολο Μαργαρίτα να βρούμε στα πράγματα του Εμμανουήλ τις σημειώσεις που κρατάει; Όταν γράφει ηρεμεί κι αυτές τις τελευταίες ώρες τον νοιώθω λίγο ανήσυχο.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Να κοιτάξω τι μπορεί να γίνει αλλά δεν σου υπόσχομαι τίποτα. Πρέπει να ρωτήσω τον Κυβερνήτη και φοβάμαι πως αυτός θα ρωτήσει την γιατρίνα. Βλέπεις να υπάρχει κάποιο πρόβλημα;

ΜΑΓΔΑ: Δεν θα το έλεγα αλλά ποτέ δεν ξέρεις. Θα προσπαθήσεις όμως;

[Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ κάνει να φύγει αλλά αλλάζει γνώμη και τραβάει την ΜΑΓΔΑ στην άκρη με συνωμοτικό τρόπο].

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι εμπιστευτικό; Αν θέλεις μου απαντάς αλλά μην γελάσεις. Μου υπόσχεσαι;

ΜΑΓΔΑ: Γιατί να γελάσω!

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μου πέρασε απ' το μυαλό ότι ο Μανώλης μπορεί να είναι ο...

ΜΑΓΔΑ: Ποιος; Δεν καταλαβαίνω!

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: ... ο Εμμανουήλ... ο Εμμανουήλ!

ΜΑΓΔΑ: Που τέτοια τύχη; Αν ήταν εκείνος δεν θα είχε κανένα πρόβλημα. Εκείνος σήκωνε στους ώμους του την ανθρωπότητα, ενώ αυτός ο φουκαράς...

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Τι μπορεί να είναι πιο βαρύ;

ΜΑΓΔΑ: Αυτός Μαργαρίτα κουβαλάει μέσα του και τον Ιούδα. Νομίζεις πως υπάρχει πιο βαρύ φορτίο από αυτό;

[Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ οπισθοχωρεί και φεύγει προς τις σκάλες τρέχοντας].

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Τι έπαθε πάλι αυτή;

ΜΑΓΔΑ: Τίποτα το σπουδαίο. Απλά ερμηνεύει λάθος τα σημεία. Αντιστρέφει τα γεγονότα και θεωρεί τα εύκολα δύσκολα και τα δύσκολα εύκολα.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Εμένα μου φάνηκε πάλι τρομοκρατημένη. Τι της είπες;

ΜΑΓΔΑ: Μια απλή αλήθεια, πως το σπέρμα του κακού ή της αμφιβολίας αν σε τρομάζει κι εσένα η λέξη, το κουβαλάμε φυλαγμένο στον πιο ιερό χώρο μας, στον βωμό που βρίσκεται δίπλα στον φάρο της καρδιάς μας.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Αχ βρε παιδί μου! Να μπορούσες μια φορά να μιλήσεις και να γίνεις κατανοητή! Αλλά άστο καλύτερα, έλα κάθισε στο τραπέζι να δούμε όλοι μαζί τι θα κάνουμε.

[Την πιάνει από την μέση και την οδηγεί στο τραπέζι. Τραβάει μια καρέκλα και της δείχνει ότι μπορεί να καθίσει].

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ό,τι και να γίνει, εμείς είμαστε από άλλο κόσμο για να μην πω από άλλους κόσμους!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Θα με τρελάνεις τώρα ρε Ιορδάνη; Τι παράλληλους κόσμους μου τσαμπουνάς! Σε λίγο θα μου πεις ότι με αυτήν την γαμωκακοκαιρία περάσαμε σ' άλλη διάσταση. Γίνονται αυτά τα πράγματα;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Γίνονται αλλά δεν εννοούσα ότι αυτό συμβαίνει τώρα. Βγες όμως στο κατάστρωμα και κοίταξε τ' άστρα. Δισεκατομμύρια άστρα στολίζουν τον ουρανό. Λες να είμαστε μόνοι μας;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Βρε Λοστρόμε, για έλα εδώ γιατί αυτός θα με τρελάνει. Έλα εδώ εσύ που ξέρεις από αυτά γιατί μου λέει κάτι νούμερα που ούτε στην αριθμητική δεν τα έχω συναντήσει. Γίνονται αυτά τα πράγματα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Να τ' αφήσουμε καλύτερα αυτά τα θέματα; Ο Ιορδάνης πολλά χρόνια πίσω μελετούσε τ' άστρα, οπότε αυτά που σας λέει είναι κομμάτια από τις έρευνές του.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Πες μου βρε παιδί μου ότι ήσουνα αστρολόγος! Και δεν μου λες; Πως και δεν είδες ότι στο ωροσκόπιό σου είχες μια τόσο κακή όψη που σε τρέλανε;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: (Την τραβάει στην άκρη) Δεν είπαμε μωρή ότι δεν θα τους ξαναπείς ότι είναι τρελοί; Δεν ξέρουμε ακόμα τίποτα και δεν μπόρεσα ακόμα να καταλάβω τι παίζει. Υπομονή!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μα δεν τον ακούς;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Τον ακούω αλλά δεν έχουμε άλλη λύση! Εξάλλου κανένας δεν είναι εκατό τοις εκατό τρελός ενώ ο επάνω είναι εκατό τοις εκατό μαλάκας! Άσε να δούμε μπας και μπορούν να μας βοηθήσουν κι εδώ είμαστε. Εντάξει;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Εντάξει. Άσε με τώρα. (Γυρνάει προς τον ΜΙΧΑΛΗ) Εσύ με τι ασχολείσαι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εγώ είμαι συγγραφέας.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Γράφεις κάτι αυτό τον καιρό;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Προσπαθώ αλλά σαν τι μπορείς να γράψεις όταν έχεις ήδη καταγράψει τον αγώνα για το μεγάλο όνειρο;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Το έχεις εκδόσει;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι εγώ αλλά ναι, έχει εκδοθεί.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Και όταν λες όνειρο; Είναι βιβλίο αγάπης;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μόνο η αγάπη είναι όνειρο; Η ελευθερία τι είναι; Η ιπποσύνη... αλλά άστο αυτό.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Γιατί; Οι ιππότες στο σινεμά παλεύουν για την καλή τους.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Το πρόσεξες αυτό; Τα έργα τους είναι αυτά που αποθέτουν στην ποδιά τους.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Εγώ στο έργο που είδα, ο ιππότης γονάτισε μπροστά της και αυτή του έβαλε ένα στεφάνι με λουλούδια στο κεφάλι.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Είναι πολλοί από τους ιππότες που μόνο για ανθοδοχεία κάνουν. Γι' αυτούς μου λες;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Γιατί γίνεσαι κακός;
ΜΙΧΑΛΗΣ: Κακός; Αν ιππότης σημαίνει να σφάξω μερικούς συνανθρώπους μου για να πηδήξω την καλή μου το βράδυ, εγώ είναι ο κακός;
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: (Στην ΝΟΣΟΚΟΜΑ) Άστον, στο μυαλό του είναι όλα μπλεγμένα και τώρα τι θέλει απ' αυτούς ο Λοστρόμος, μακάρι και να καταλάβαινα.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: (Συνεχίζει να μιλάει στον ΜΙΧΑΛΗ). Δηλαδή για σένα ποιος είναι ο πραγματικός ιππότης;
ΜΙΧΑΛΗΣ: Πάντως όχι αυτοί που κραδαίνουν ένα σπαθί νομίζοντας ότι κάτι κάνουν και πιο σοβαρά αυτοί που νομίζουν πως κάτι ξέρουν. Αυτοί είναι και οι χειρότεροι.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Στις ημέρες μας κρατάνε σπαθί;
ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι στην κυριολεξία αλλά είναι κάποιοι που στις κρυφές τους συναντήσεις προσποιούνται ότι είναι ιππότες και μόλις βγουν στον δρόμο γίνονται κακοποιοί. Οπότε ναι, Μαργαρίτα, έτσι είναι τα πράγματα.
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Σε μένα απευθύνεσαι;
ΜΙΧΑΛΗΣ: Εσένα δεν λένε Μαργαρίτα;
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Ναι, έχεις δίκιο, αλλά το ξεχνάω!
ΓΙΑΝΝΑ: Δεν θα έπρεπε. Το όνομά σου είναι αυτό που σε χαρακτηρίζει, όχι το επάγγελμά σου.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Ξεφεύγουμε από το θέμα μας βρε Γιάννα, αλλά τώρα τα θες και τα λες ή σου ξεφεύγουν;
ΓΙΑΝΝΑ: Όχι, τα λέω με πλήρη επίγνωση.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τώρα μάλιστα. Ο Λοστρόμος έγινε Λοστρόμος γιατί αυτό ήθελε να κάνει από τότε που θυμάται τον εαυτό του. Το αν τον λένε Γιάννη ή Δημήτρη, μικρή σημασία έχει. Πες τα βρε Λοστρόμε!
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Με λένε Χαράλαμπο.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Και λοιπόν;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Απλά στο θυμίζω.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τι χρειάζεται; Το σημαντικό είναι πως είσαι ο Λοστρόμος.
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Ναι, αλλά πριν από μένα κάποιος άλλος ήταν ο Λοστρόμος. Θυμάσαι τον μπάμπια Θανάση!
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τι μου θύμισες! (Παύση). Αλήθεια τι έγινε αυτή η ψυχή;
ΜΑΝΩΛΗΣ: Ψυχή!
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Μανώλη κόψε τα μακάβρια! Με τρόμαξες!
ΜΑΝΩΛΗΣ: Την αλήθεια είπα, γιατί τρόμαξες;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Πέθανε;
ΜΑΓΔΑ: Και όχι μόνο αυτός...
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Για μισό λεπτό... που τα ξέρετε αυτά; Ποιος σας τις είπε αυτές τις πληροφορίες;
ΜΑΝΩΛΗΣ: Κανένας απολύτως. Είναι απλά πληροφορίες που γυρνάνε στον αέρα.
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Βάστα! Τι είναι αυτά που λες; Τι πληροφορίες και ποιος αέρας;
ΜΑΓΔΑ: Ό,τι γίνεται υπάρχει σαν πληροφορία. Αν απλά έχεις ανοικτά τα μάτια σου και τ' αυτιά σου την αντιλαμβάνεσαι.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Δηλαδή εσείς ξέρετε τι έγινε;
ΜΑΝΩΛΗΣ: Και τι θα γίνει.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Κυρίως τι θα γίνει.
ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Τώρα αν ο Ιορδάνης διαβάζει τ' άστρα και βλέπει πέντε πράγματα δεν σημαίνει πως...

[Η γιατρίνα εμφανίζεται από αριστερά κρατώντας μια καρτέλα. Φοράει άλλα ρούχα για να δείξει ότι η μικρή σκηνή που ακολουθεί έχει γίνει στο παρελθόν. Την αφήνει μπροστά και στο κέντρο. Κοιτάζει τριγύρω και αμέσως μετά το ρολόι της].

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: (Λέει δυνατά απευθυνόμενη κάπου πίσω της) Εμμανουήλ, έλα μέσα!

ΜΑΝΩΛΗΣ: (Μπαίνει από το ίδιο σημείο κρατώντας κι αυτός μια καρέκλα. Την ακουμπάει απέναντι από την ΓΙΑΤΡΙΝΑ και κάθεται). Καλημέρα σας!

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Καλημέρα. Πως είσαι σήμερα;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Δεν άλλαξε κάτι... Τι θέλετε να σας πω;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Άκουσα αυτά που μου είπες την τελευταία φορά με ιδιαίτερη προσοχή και θέλω να ξέρεις πως το θέμα σου το συζήτησα και με άλλους συναδέλφους. Θα ξεχάσω το πρωτόκολλο και θα σου πω αυτό: Δεν είσαι ο Εμμανουήλ. Τουλάχιστον ο γνωστός σε όλους μας Εμμανουήλ. Έχεις το όνομά του! Τίποτα το επιλήψιμο. Θέλεις να του μοιάσεις; Πάλι αυτή η πράξη δεν είναι επιλήψιμη. Όμως! Να θέλεις να ταυτίζεσαι μ' αυτόν είναι τουλάχιστον ιεροσυλία.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Παρόλα τα λόγια σας, δεν καταλαβαίνω που το πάτε. Δεν αμφισβητείται ούτε το όνομά μου αλλά ούτε και τις πράξεις μου. Γιατί είμαι κλεισμένος λοιπόν εδώ μέσα;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Γιατί δεν μπορείς να λες ότι είσαι εκείνος.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Ποτέ δεν έχω μιλήσει για την καταγωγή μου και ποτέ δεν έχω αναφερθεί σ' αυτήν ούτε με κάποιο πλάγιο τρόπο. Τι είναι αυτό επομένως που σας ενοχλεί;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Οφείλεις να απαρνηθείς την δεύτερη προσωπικότητά σου.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Έχω την εντύπωση ότι έχω μόνο μια προσωπικότητα που εκφράζεται κάθε στιγμή με τις πράξεις μου και την στάση μου. Μ' έχετε δει άλλοτε να φέρομαι αλλιώς;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Δεν είναι αυτό το θέμα μας...

ΜΑΝΩΛΗΣ: Προσπαθώ να καταλάβω ποιο είναι ακριβώς το θέμα μας γιατί σας ομολογώ ότι δεν βγάζω συμπεράσμα.

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Μανώλη δεν είσαι ο Εμμανουήλ, η Μάγδα δεν είναι η Μαγδαληνή, η Γιάννα δεν είναι η Ιωάννα της Λωρραίνης, η Αντιγόνη δεν είναι η κόρη του Οιδίποδα, ο Μιχάλης δεν είναι ο Θερβάντες και ο Ιορδάνης δεν είναι ο Τζορντάνο Μπρούνο. Ουφ! Τα είπα και ξέσπασα.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Ακούσατε τους φίλους μου να λένε κάτι τέτοιο;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Μα δεν καταλαβαίνεις ότι δεν έχει σημασία το τι λένε αλλά το τι κάνουν;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Δηλαδή το έγκλημα της Αντιγόνης είναι πως προσπαθεί να είναι τίμια και ηθική με τον εαυτό της;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Όχι Μανώλη, δεν είναι αυτό. Είναι που καταπιέζεται ώστε να συμπεριφέρεται σαν να είναι η Αντιγόνη. Αυτό που εγώ σαν γιατρός της θέλω, είναι ν' αφήσει ελεύθερο τον εαυτό της.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Αποκλείεται σαν χαρακτήρας να έχει από γεννησιμιού της αυτήν την καταγωγή; Δεν αναφέρομαι στην καταγωγή με μια λογική μετενσάρκωσης αλλά σαν κάποιο πρότυπο ανθρώπινης συμπεριφοράς... Το αποκλείεται;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Μανώλη δεν αποκλείω τίποτα. Απλά όλοι σας δεν μπορεί να συμπεριφέρεστε όπως συμπεριφέρεστε και να περιμένετε ότι όλα θα πάνε καλά. Δεν καταλαβαίνετε ότι δημιουργείτε πρόβλημα στους άλλους ανθρώπους; Από την μια λέτε ότι σας ενδιαφέρουν αλλά από την άλλη κάνετε ό,τι μπορείτε για να τους εξαθλιώνεται.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Εντάξει λοιπόν, μόλις γυρίσω στον θάλαμο, θ' αρχίσω να χτυπάω τους φύλακες, να τους βρίζω, να σπάσω και κανένα τραπέζι... Αυτό θέλετε;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Αν συμπεριφερόσουνα έτσι, θα ήξερα τι να κάνω με εσένα... αλλά και με τους άλλους.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Είναι περιττό να προσπαθώ να συνεννοηθώ μαζί σας. Με θέλετε τίποτα άλλο;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Να παίρνεις τα χάπια σου.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Μου τα δίνουν με το ζόρι οι φύλακες, οπότε μην ανησυχείτε. (Σηκώνεται και παίρνοντας την καρέκλα μαζί του φεύγει από την σκηνή μονολογώντας). Τα χάπια τα χρειαζόσαστε όλοι εσείς!

[Η ΓΙΑΤΡΙΝΑ παίρνει κι αυτή την καρέκλα της και φεύγει απ' την σκηνή. Ο Μανώλης

διακριτικά ξαναμπαίνει στον χώρο με τους άλλους και κάθεται στην άκρη].

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Λοστρόμε, τελικά που βρισκόμαστε;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Στην μέση του πουθενά. Δεν άλλαξε τίποτα τις τελευταίες ώρες, οπότε μην με ξαναρωτήσεις. Αν μάθω κάτι, θα είσαι η πρώτη που θα ενημερώσω.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Δεν εννοούσα αυτό με την ερώτησή μου, εννοούσα που βρισκόμαστε με τους...

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Θα κάνω μια προσπάθεια να μάθω τι ξέρουν. Μείνε εδώ να βγάλεις μόνη σου τα συμπεράσματά σου. Λοιπόν Ιορδάνη;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Όπως είπε και η Μαγείρισσα, αν κάποιος διαβάσει τ' άστρα, όλο και κάτι θα καταλαβαίνει.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Και εσύ Ιορδάνη μου τα διαβάζεις;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Η αλήθεια είναι πως τα έχω σπουδάσει αλλά περισσότερο τα έχω παρακολουθήσει. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσα βράδια καθόμουνα και σημείωνα την πορεία τους. Όταν κάθεσαι στο σκοτάδι και τα βλέπεις να λάμπουν! Άλλο να στο λέω και άλλο να τα βλέπεις, αλλά εσείς είσατε ναυτικοί! Τα βράδια στην θάλασσα είναι υπέροχα. Τα βλέπετε;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Να σου πω την αλήθεια, αν έχω λίγο ελεύθερο χρόνο, παίζω καμιά πρέφα με τον Επιμελητή...

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Να δεις πως τσακώνονται! Σαν κοκόρια κάνουν!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Εγώ πάλι μόλις βρω ελεύθερο χρόνο διαβάζω κανένα βιβλίο...

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Κι εγώ, κι εγώ.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Δεν κατάλαβα όμως μωρέ Ιορδάνη, τι ακριβώς σου λένε τ' άστρα!

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Δεν κατάλαβα!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τι σου λένε τ' άστρα, το βράδυ που τα βλέπεις. Τι δεν κατάλαβες;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: (Κοιτάει προς την μεριά της Αντιγόνης σαν να ήθελε την σύμπραξή της). Κατά βάση μελετώ τις κινήσεις τους.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Τις κινήσεις τους; Και τι βγαίνει από αυτό;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Θέλει να σου πει πως κοιτάζει τ' άστρα και καταλαβαίνει αν κάποιο από αυτά είναι ανάδρομο. Τις προάλλες διάβαζα σ' ένα ωροσκόπιο πως αυτές τις ημέρες είναι η Αφροδίτη ανάδρομη. Και αυτό...

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Και αυτό τι Μαγείρισσα;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Θα με κοροϊδέψεις αν σου πω;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Λέγε μας μωρέ και μας γκάστρωσες!

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Φέρνει δυσκολίες στις ερωτικές υποθέσεις.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Γι αυτό δεν κατάφερα να πηδήξω; Κι εγώ που νόμιζα ότι ήμουνα γκαντέμης. Η πουτάνα η Αφροδίτη φταίει;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μην μιλάς έτσι!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μπλέξαμε τις βούρτσες με τις πούτσες. Πες μας ρε Ιορδάνη, στέκουν αυτές οι θεωρίες ή είναι μαλακίες;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Αν θέλω να είμαι ειλικρινής δεν μπορώ να ξέρω. Το θέμα δεν το έχω μελετήσει.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μα είπες πως μελετάς τ' άστρα!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Άλλο Αστρονομία, άλλο Αστρολογία.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Γιατί; Και τα δυο με τ' άστρα δεν έχουν να κάνουν;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Άστο καλύτερα. Είμαι κουρασμένος και φοβάμαι πως δεν θα μπορέσω να σου εξηγήσω.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Δεν πειράζει Ιορδάνη μου, μια άλλη φορά. Όμως δεν το απέκλεισες κιόλας;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: (Κουρασμένα) Ποιο δεν απέκλεισα;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Να έχουν τα δίκια τους οι αστρολόγοι.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Δεν απέκλεισα τίποτα. Ο κάθε άνθρωπος δικαιούται να έχει την γνώμη του.

Πάντως για να κλείσουμε το θέμα, αν κάποιος ξέρει να διαβάξει τον νυχτερινό ουρανό, μπορεί να καταλάβει προς τα πού πάει.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Αυτό είναι! Αυτός ο βλάκας όμως ξέρει τι φώναζε; Ότι αυτά τ' άστρα δεν τα έχει ξαναδεί.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Υπονοείς ότι βρισκόμαστε σε άλλον κόσμο;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Δεν μπορώ ν' ακούω βλακείες! Άκου άλλο κόσμο!

ΜΑΝΩΛΗΣ: Σε πόση ώρα ξημερώνει;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Σε τρεις, γιατί ρωτάς;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Μα το φως του ήλιου δεν είναι ο καλύτερος προσανατολισμός;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: (Κοιτάζει μια τον Μανώλη και μια τον Ιορδάνη) Έχεις δίκιο, πως και δεν το σκεφτήκαμε στην γέφυρα;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Εμένα ρωτάς;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Κατά κάποιο τρόπο μου φαίνεται πολύ απλό αυτό που είπες.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Αυτό είναι που το κάνει και σωστό. Η αλήθεια είναι απλή και γι' αυτό πρέπει να την αναγνωρίζουμε μόλις την δούμε.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Άρα το μόνο που έχουμε να κάνουμε, είναι να περιμένουμε;

ΜΑΓΔΑ: Εσείς ναι, εμείς τι να περιμένουμε;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Αν ο κυβερνήτης έχει δίκιο και είμαστε κάπου αλλού; Δεν αλλάζουν τότε τα δεδομένα;

ΙΩΑΝΝΑ: Για όλους, εμείς είμαστε οι παράξενοι. Αν ακούς φωνές που οι άλλοι δεν ακούνε, είσαι παράξενος. Αν πιστεύεις στην ηθική σ' έναν κόσμο ανήθικο, είσαι παράξενος. Αν μιλάς γι' αγάπη όταν οι άλλοι μιλάνε για πόλεμο είσαι παράξενος. Να συνεχίσω;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Όχι καλή μου, όμως αν τελικά δεν είσατε αυτό που σας καταλογίζουν, τότε...

ΜΑΓΔΑ: Τότε; Δεν υπάρχει τότε Μαργαρίτα. Όλοι τους με νύχια και με δόντια υπερασπίζονται την δική τους άποψη.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Και εσύ το ίδιο δεν κάνεις;

ΜΑΓΔΑ: Όχι, εγώ μπορώ να ζήσω σ' έναν κόσμο με πολλές απόψεις, αυτοί όχι.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Μην το λες αυτό. Αν έχετε δίκιο, θ' αναγκαστούν να το παραδεχθούν.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Αν αποδειχθεί ότι έχετε δίκιο, εγώ προσωπικά θα φροντίσω να πάρετε εσείς την εξουσία.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Κι εγώ.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Κι εγώ μαζί σας.

ΜΑΝΩΛΗΣ: Μόλις περιγράψατε αυτό που δεν πρέπει να γίνει.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Αν αλλάξεις μια εξουσία με μια άλλη, δεν οδηγείς πουθενά τον καημένο τον άνθρωπο.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μα αλλιώς θα υπάρχει αναρχία! Εγώ την φοβάμαι την αναρχία!

[Ο ΜΑΝΩΛΗΣ πιάνει το κεφάλι του με τα δυο του χέρια σαν να πονάει ιδιαίτερα].

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σας παρακαλώ σταματήστε. Ο διάλογός σας μόνο σύγχυση φέρνει. Απαιτείται παιδεία που μάλλον δεν υπάρχει. Συγνώμη για τα λόγια μου, αλλά δεν βλέπω λύση.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Ναι, αλλά έχουμε χαθεί! Κάτι πρέπει να γίνει. Θα πάω να μιλήσω με τον Κυβερνήτη. Βρε Μαγείρισσα φτιάξε έναν καφέ, δυνατό, να τον πάω στον μαλάκα μπας και ξεσουρώσει. Και εσύ βρε Νοσοκόμα, δεν πας να μαζέψεις εκείνο το τσόλι την γιατρίνα; Την έχει κλείσει στην καμπίνα του και όταν δεν λέει μαλακίες στην γέφυρα, κλείνονται μέσα και πηδούνται.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Πες της ότι την θέλουν τα παιδιά, πες της ό,τι σου έρθει, απλά πάρ' την απ' την καμπίνα του.

ΜΑΓΔΑ: Μαργαρίτα...

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μ' έμπλεξες! (Κοιτάει σαν χαμένος). Αα, μιλάς στην Νοσοκόμα. Δεν την

έχω συνηθίσει με το όνομά της. Τι την θέλεις;
ΜΑΓΔΑ: Δες αν μπορούμε να πάρουμε τίποτα απ' τα πράγματά μας. Ο Μανώλης μ' ανησυχεί, έχει καταπέσει.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Θα δω τι μπορώ να κάνω (Φεύγει).

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Τι έγινε ο καφές;

[Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ του δίνει μια κούπα που αχνίζει. Ο ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ την παίρνει και ανεβαίνει την σκάλα και χάνεται από την σκηνή. Το φως ανάβει στον πάνω χώρο, στο γραφείο του ΚΥΒΕΡΝΗΤΗ. Η ΓΙΑΤΡΙΝΑ μισοσηκώνεται από την κουκέτα που ήταν ξαπλωμένη και φτιάχνει λίγο τα ρούχα της].

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Κυρία γιατρίνα!

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Συμβαίνει τίποτα με τους τρελούς μου; (Ρωτάει γελώντας γι' αυτό που είπε).

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Όχι, αλλά μήπως θα θέλατε να έρθετε μαζί μου να πάμε μια βόλτα στον χώρο τους; Δεν πρέπει να τους ρίξουμε μια ματιά; Σε λίγο ξημερώνει!

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Είσαι καλά; Να φύγω απ' το κρεβάτι μου μέσα στην νύχτα και να τρέχω στ' αμπάρια για να δω τι κάνουν ένα τσούρμο τρελάρεις; Ε όχι κορίτσι μου. Άσε που κουνάει και δεν αντέχω να στέκομαι όρθια. (Κάνει διάφορες χειρονομίες δείχνοντας προς την γέφυρα θέλοντας να δείξει πως θα ερχόταν ο κυβερνήτης και πως καλύτερα να ήταν ξαπλωμένη). Δεν συμφωνείς;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Δεν το είπα γι' αυτό αλλά μήπως πρέπει κι αυτός να ξεκουραστεί λίγο;

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Κοίτα να δεις! Εγώ θα επιστρέψω με το πλοίο της γραμμής οπότε στο ταξίδι του γυρισμού είναι όλος δικός σου.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Μα τι είναι αυτά που λέτε!

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Μα μου το είπε και ο ίδιος ότι όταν δεν βρίσκει καμία, ξεχαρμανιάζει μαζί σου. Ψέματα;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Δεν είναι έτσι αλλά εμένα με θέλει...

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Ό,τι πεις. Θέλεις κάτι άλλο;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: (Αμήχανα) Ρωτάνε αν μπορούν να πάρουν τίποτα βιβλία από τις αποσκευές τους.

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Είσαι καλά; Έρχεσαι μέσα στην νύχτα και με ζαλίζεις με μαλακίες; Σε λίγες ώρες φτάνουμε και τότε ας καθίσουν στην παραλία να διαβάσουν ό,τι θέλουν για την υπόλοιπη μικρή διάρκεια ζωής τους. Άλλο;

[Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ στέκεται χωρίς να μιλάει. Η ΓΙΑΤΡΙΝΑ της κάνει νόημα να φύγει και ξαπλώνει ανασηκώνοντας προκλητικά το φουστάνι της. Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ κοντοστέκεται].

ΓΙΑΤΡΙΝΑ: Τι περιμένεις; Εκτός κι αν θέλεις να ξαπλώσεις κι εσύ! Δεν έχω καμιά αντίρρηση.

[Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ φεύγει τρέχοντας. Ένας προβολέας πέφτει στην τραπεζαρία μεταφέροντάς μας στον χώρο που είναι μαζεμένο το πλήρωμα και οι τρελοί].

ΜΑΝΩΛΗΣ: Εμένα θα μου επιτρέψετε να πάω να ξαπλώσω. Νοιώθω τόσο κουρασμένος!

ΜΑΓΔΑ: Θέλεις να έρθω μαζί σου;

ΜΑΝΩΛΗΣ: Κάθισε λίγο ακόμα εδώ. Πιες τε τον καφέ σας, φάτε και λίγο κέικ, σε λίγες ώρες όλα αυτά θα είναι μια ανάμνηση. (Φεύγει και σε λίγο φαίνεται να μπαίνει στον χώρο με τις κουβέρτες τους και να ξαπλώνει σαν κουβάρι σε μια από αυτές).

[Την ώρα που φεύγει ο ΜΑΝΩΛΗΣ μπαίνει η ΝΟΣΟΚΟΜΑ].

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: (Στην Μάγδα) Λυπάμαι, δεν κατάφερα τίποτα. Θα πρέπει να περιμένετε μερικές ώρες ακόμα, εξάλλου σε λίγο ξημερώνει και όλα θα...

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Όλα θα πάρουν την σωστή τους θέση.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Τι είναι αυτό που πιστεύετε ότι θ' αλλάξει;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Μα εσύ δεν είπες πως με τον ήλιο όλα καθαρίζουν;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Άλλο εννοώ εγώ κι άλλο εσύ. Εγώ μιλάω για την πορεία του ανθρώπινου πνεύματος κι έχω την εντύπωση ότι εσύ μιλάς για το καράβι. Αυτό μόλις περάσει η κακοκαιρία, θα βρει τον δρόμο του. Αν δεν χτυπήσει σε κανέναν βράχο ή δεν εξοκείλει πουθενά, το λιμάνι που ψάχνει θα το βρει. Οι άνθρωποι όμως;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: (Τραβάει από το μανίκι τον ΛΟΣΤΡΟΜΟ) Άρχισαν πάλι τα ακαταλαβίστικα! Γαμώ τον αντίχριστό μου! Τίποτα δεν καταλαβαίνω. Κι αυτή η πουτάνα η ώρα δεν λέει να περάσει!

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Ρε άκουσες τι είπες; Μήπως τελικά είναι σαμποτέρ; Μήπως έχουν φέρει μαζί τους τίποτα σίδερα και με τρόπο έχουν πειράξει τις πυξίδες μας;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Εμένα ρωτάς; Που θέλεις να ξέρω! Όμως δεν ανέβηκαν στην γέφυρα!

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Τότε κάποιος συνεργάτης τους; Θεέ μου δεν ξέρω τι μου γίνεται!

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Πρέπει να περιμένουμε την ανατολή αλλά αυτούς για καλό και για κακό ας μην τους αφήσουμε από τα μάτια μας.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Το "καλό" που είπες πάλι που κολλάει;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Ανεξάρτητα αν μας τα γυρνάνε, φαντάσου να μην υπάρχει ούτε λιμάνι ούτε τίποτα. Τι θα κάνουμε τότε;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Σ' αυτό έχεις δίκιο. (Σιωπή) Βρε μαλάκα, λες να είμαστε οι μόνοι που επιβιώσαμε;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Κόψε τις βλακείες. Αυτά δεν γίνονται.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Λέω όμως, αν;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Αν.. ε τότε θα βρούμε κανένα κωλονήσι και θα την αράξουμε.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Και από γυναίκες, τι κάνουμε;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Δεν το αφήνεις καλύτερα; Και μόνο που σκέφτομαι ότι μπορεί να βρεθώ να πηδάω την μαγείρισα, μου κόπηκε κάθε διάθεση. Αλλά κάτσε να μιλήσουμε στους περιέργους γιατί δεν πρέπει να φύγουν. Η Μάγδα όλο κοιτάει προς τα πέρα.

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Τι κοιτάς ρε Μάγδα; Ο γκόμενος πήγε για ύπνο. Άφησέ τον να ξεκουραστεί και σε λίγο θα ξημερώσει μια δύσκολη μέρα.

ΜΑΓΔΑ: Ανησυχώ. Έχει βουλιαξει τον τελευταίο καιρό σε μια βαθιά κατάθλιψη. Φοβάμαι μην κάνει κακό στον εαυτό του.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ο Μανώλης θα καταφέρει να το ξεπεράσει. Μην φοβάσαι. Αλλά γιατί να μην πάμε και εμείς να ξεκουραστούμε;

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Όχι, καθίστε εδώ μαζί μας. Η Μαγείρισα σε λίγο θα ετοιμάσει το πρωινό. Δεν θέλετε να πιείτε φρέσκο καφέ; Θα έχει και μαρμελάδα με φρυγανιές. Δεν έχω δίκιο Μαγείρισα;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Ναι, ναι, έτσι είναι, μάλιστα άργησα κιόλας. Πρέπει να πάω να τα ετοιμάσω. (Γυρνά προς τον ΙΟΡΔΑΝΗ). Μήπως θέλεις να σου φτιάξω καμιά ομελέτα; Μου έχουν περισσέψει κάτι αυγά και η αλήθεια είναι ότι δεν μπορεί να μείνουν άλλο στο ψυγείο. Τι λες;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Μόνο για μένα; Οι άλλοι;

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: Δεν έχω για όλους αλλά τέλος πάντων, θα κοιτάξω να φτιάξω μια ομελέτα και μοιραστείτε την.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Σ' ευχαριστώ, είσαι πολύ καλή.

ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ: (Κολακευμένη) Ό,τι μπορώ το κάνω.

[Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ φεύγει από την τραπεζαρία ενώ εμείς βλέπουμε τον ΜΑΝΩΛΗ να σηκώνεται κρατώντας το κεφάλι του και να ξεγλιστρά από τον χώρο με τις κουβέρτες και να χάνεται στα παρασκήνια.]

ΓΙΑΝΝΑ: (Απευθυνόμενη στον ΛΟΣΤΡΟΜΟ). Λοιπόν, τι νέα από την γέφυρα; Ακόμα ψάχνουν;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Δεν ξέρω τίποτα, καλύτερα να πάω μια βόλτα και εσείς μην φύγετε, θα γυρίσω να σας ενημερώσω. Εντάξει;
ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Σαν που μπορούμε να πάμε;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Τρόπος του λέγειν βρε Αντιγόνη! Φεύγω και πριν προλάβετε να πείτε δυο λόγια θα έχω γυρίσει.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: (Τον τραβάει λίγο παράμερα) Κοίτα μην βρίσεις τους επάνω! Άσε πρώτα να δούμε ποιοι έχουν δίκιο και μετά κανονίζουμε την στάση μας. Μου το υπόσχεσαι;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Τώρα παιδιά είμαστε; (Φεύγει)
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Θέλω να σας ρωτήσω κάτι αλλά επειδή η Μάγδα έχει αλλού τον νου της, απευθύνομαι στους άλλους. Είσαστε ζευγάρια;
ΓΙΑΝΝΑ: Παρακαλώ;
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Δεν κατάλαβες τι σε ρώτησα; Εννοώ αν είσατε μαζί. Η Μάγδα για παράδειγμα δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τον Μανώλη. Εσύ;
ΓΙΑΝΝΑ: Όχι, δεν είμαι με κανέναν. Είμαστε απλά καλοί φίλοι.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Αυτό είναι καλό.
ΜΙΧΑΛΗΣ: Γιατί είναι καλό;
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Γιατί... είναι καλό να είναι οι άνθρωποι ελεύθεροι και να μην νοιώθουν περιορισμούς.
ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν καταλαβαίνω που το πας αλλά ας πούμε τίποτα άλλο. Μα δεν μου λες; Δεν αργεί ο Λοστρόμος;
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Δίκιο έχεις αλλά που ξέρεις τι αντιμετωπίζει! Εκεί πάνω επικρατούν άλλες συνθήκες.

[Εκείνη την στιγμή μπαίνει από αριστερά ο ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ μ' ένα περίεργο χαμόγελο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του].

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Ο μαλάκας είχε καταφέρει να βγάλει το καράβι εκτός πορείας κοντά είκοσι μίλα. Ευτυχώς ο πιτσιρικάς στο πηδάλιο είναι από αυτά τα νερά και τους έδειξε που βρίσκονται. Μας τρέλανε ο μαλάκας!
ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Δηλαδή όλα είναι όπως όταν φύγαμε;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Όλα. Και μάλιστα δε δυο ώρες θα δέσουμε στο μόλο.
ΓΙΑΝΝΑ: Σε δυο ώρες λοιπόν το ταξίδι μας τελειώνει.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Σωστό. Επειδή όμως πρέπει να ετοιμάσουμε το πλοίο, δεν πάτε όλοι να ξεκουραστείτε;
ΓΙΑΝΝΑ: Το πρωινό;
ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Μην στενοχωριέστε, θα πω στην Μαγείρισσα να σας το φέρει. Τώρα πια δεν σας φοβάται!
ΜΙΧΑΛΗΣ: Κατάλαβα. Πάμε παιδιά, το διάλλειμα τελείωσε.
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Μην το λες αυτό ρε Μιχαλάκη! Εμείς είδες πως όλο το βράδυ σας περιποληθήκαμε. Όμως τώρα έχουμε δουλειά και εσείς καλύτερα να είσατε στον χώρο σας.

[Όλοι φεύγουν προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Οι τρελοί μπαίνουν στο χώρο τους και ξαπλώνουν στις κουβέρτες τους].

ΜΑΓΔΑ: Ο Μανώλης που είναι;
ΜΙΧΑΛΗΣ: Θα πήγε στην τουαλέτα. Ξεκουράσου και θα έρθει. Εξάλλου που μπορεί να πήγε;
ΜΑΓΔΑ: Ανησυχώ πολύ γι' αυτόν. Όσο πάει και καταπέφτει. Δεν έχει πια κέφι ούτε για κουβέντα. Όλο και περισσότερο κλείνεται στον εαυτό του.
ΓΙΑΝΝΑ: Όλοι μας τα ίδια περνάμε. Αν δείχνουμε αλλιώς είναι γιατί δεν θέλουμε να παραδεχθούμε πως ίσως όλα σύντομα να τελειώσουν.

ΜΑΓΔΑ: Μην μιλάς έτσι!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μάγδα όλα θα περάσουν να το δεις. Έχε του εμπιστοσύνη. Ο Μανώλης είναι δυνατός.

ΜΑΓΔΑ: Είναι δυνατός αλλά κουβαλάει και το πιο βαρύ φορτίο. Αυτό είναι που φοβάμαι.

[Τα φώτα χαμηλώνουν για λίγο. Με το που δυναμώνουν ακούγεται μια φασαρία σαν να δουλεύουν βαρούλκα και από τα μεγάφωνα ακούγεται: Σε τάξη παραβολής, σε τάξη παραβολής].

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Αυτό προφανώς σημαίνει πως φτάνουμε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εγώ αυτό κατάλαβα.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Και η φασαρία που ακούστηκε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Θα κατεβάζουν τον καταπέλτη. Τις πόρτες τις έκλεισαν με την καταγίδα αλλά μόλις χαμηλώσαν τα μποφόρια, άκουσα να τις ανοίγουν.

ΓΙΑΝΝΑ: Ταξιδεύει το καράβι με ανοικτές πόρτες;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι εντελώς, τις ανοίγουν όμως λίγο. Όταν έχουν οχήματα στον χώρο φόρτωσης, τις ανοίγουν για να μην γεμίσει το πλοίο από τα καυσαέρια τους.

ΜΑΓΔΑ: Και εμείς είμαστε τα οχήματα;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Μπα! Αυτά τα έχουν σε μεγαλύτερη υπόληψη.

[Ακούγονται φωνές και φασαρία ενώ μπαίνει ο ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ κρατώντας στα χέρια του τον ΜΑΝΩΛΗ].

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Ο μαλάκας είχε δέσει μια θηλειά στον λαιμό του και καθόταν στον καταπέλτη. Με το που άρχισα να τον κατεβάζω, βρέθηκε στον αέρα!

[Η ΜΑΓΔΑ τρέχει μαζί με την ΓΙΑΝΝΑ και τον παίρνουν στην αγκαλιά τους. Η ΜΑΓΔΑ ξεσπάει σε κλάματα].

ΜΑΓΔΑ: Γιατί καλέ μου; Γιατί;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μας το είχες πει αλλά δεν ήθελα να σε πιστέψω!

ΜΑΓΔΑ: Γιατί καλέ μου; Γιατί; Νομίζεις πως ήθελα τον Εμμανουήλ; Δεν με ένοιαζε όποιος και να ήσουνα!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εσύ ναι, αυτός όμως δεν άντεχε άλλο τις κακουχίες! Προτίμησε να βάλει τέλος σαν Εμμανουήλ παρά να ζήσει και να μετατρέπεται σιγά-σιγά σε Ιούδας! Καλύτερος ο χάρος από την προδοσία του Εγώ!

[Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ τον παίρνει στα χέρια και όλοι οι τρελοί με σκυμμένο το κεφάλι φεύγουν προς το πίσω μέρος και χάνονται στα παρασκήνια. Μένουν οι υπόλοιποι που με αργά βήματα μπαίνουν στην τραπεζαρία τους και κάθονται στο τραπέζι].

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Σε πόση ώρα φεύγουμε;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Σε δυο ώρες. Τώρα δεν ξέρω αν καθυστερήσουμε γι' αυτό που έγινε, αλλά μάλλον τα διαδικαστικά είναι απλά. Στο κάτω-κάτω, είναι αυτόχειρας. Είσαι για μια πρέφα όσο περιμένουμε;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Δεν έχουμε τρίτο. Ποιος θα κάτσει μαζί μας;

ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ: Ο μαλάκας ο κυβερνήτης! Ποιος άλλος;

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ: Ούτως ή άλλως μόνο για πρέφα κάνει ο κανάγιας!

[Βάζουν τα γέλια σαν να μην έγινε τίποτα ενώ πέφτει η...]

ΑΥΛΑΙΑ